

újváros

XXIX. ÉVFOLYAM · SZEPTEMBER - OKTÓBER · ÁRA: 600 FT

2017
5. szám

www.ujvaros.eu

ELÉG VOLT 500 ÉV

.....
*Új lendület és közös dokumentumok:
protestánsok és katolikusok útjai
összetartanak.*

Tartalom

FÓKUSZ

4 nézőpont

Új helyzetben
eszköztelenül

Roberto Catalano

Tétova tetova

Antal Gergely

A nyugalom helye

Bóvíz Krisztián

6 körbejáró

Gyógyító közelség

Hubertus Blaumeiser

Elég volt 500 év

Heike Vesper

A Fokoláre Mozgalom
új, ökumenikus
elköteleződése

Interjú Maria Vocéval

11 szemszög

A gyarapodásért

Hortoványi Emőke

12 arckép

Közös forrás, közös cél

Interjú Aradi Györgygyel
Kovács Bertalan

AKTUÁLIS

15 színfolt

Minden házasság
egyedi

Csíkné Sisák Zita

18 fénykép

Aleppó életre kel a
háború hamvaiból

Sebők Cristian

Fotó: Fadi Naman

20 hírmozaik

Panaszkodni tilos!

Konkrét teológiai
lépések

Száz éve született
Oscar Romero

Szerk: Prokopp Katalin

A világra nyitott tábor

Frivaldszky Lőrinc

LELKISÉG

22 alapkö

Váltunk irányt!

Chiara Lubich

23 élőforrás

Két támpillér

Ferenc pápa

24 életige

Szeptember –
Kiteljesedésünk felé

Letizia Magri

25 igenlét

A túlpartról

Plusz az életünkben
Begyógyult egy mély
seb

26 életige

Október –
Ingyenes szeretettel

Letizia Magri

27 igenlét

Budapesti gimnazisták
hindu gyerekekért

MINDENNAPOK

28 gyöngyszem

Két hétnél több

Beke Edit

30 életmód

Rejtett aranyalmák

Visy Petra

Rend és érzések

Elena Cardinali

32 meseország

Varázsjáték

Füstös Mária – Barlay Ágnes –
Feltserné Bernáth Mária
Rajzolta: Jánossy Zsófia

34 szemrevaló

Hős a sivárságban

Hortoványi Jenő

Ti vagytok a Föld sója

Göbel Ágoston

35 derűlátó

Útjelzők tanévkezdésre

Walter Kostner

► Prokopp Katalin //////////////

Főszerkesztő

Ami megérinti az embereket

Hagyományosan és komolyan hívő katolikus közeg vett körül gyerekkoromban. Vasárnapi szentmise, hittanóra, vallási ünnepekről méltó megemlékezés. Apai nagyszüleimnél történetek a nagyemlékű kedves papbarátokról, diaszorozatok a szentekről, a Vatikáni Rádió recsegő hangja... A katolicizmus nem csupán a vallásgyakorlatban, hanem az értékrendben is meghatározó volt. Megnyilvánult benne az is, ami a protestáns felfogáshoz viszonyítva más hangsúllyal jelentkezik: abban nevelkedtünk, hogy Istennel való kapcsolatunk és úgy általában az élet – nem is beszélve az örök életről – főként érdemszerzésen alapul.

Ez a világ- és Istenkép olyan természetes volt számomra, hogy még fiatal felnőttként is alapvetően a befektetett munkán és a sikeres teljesítésen mértem le a saját és mások értékét. Mindaddig, amíg egy francia (katolikus) biblikus „*A kegyelem Szent Pál tanításában*” kurzusa hatására nem tudatosodott bennem a megváltás hatékony ereje mind egyéni, mind közösségi, egyházi életünkben. Új horizontok tárultak fel előttem, és nem csupán gondolataim, de lelki életem és tetteim szintjén is új keresés indult el. Akkoriban írta alá Augsburgban a katolikus és evangélikus egyház magas szinten a *Közös nyilatkozat a megigazulásról szóló tanításról* c. dokumentumot, amelyhez csatlakoztak 2006-ban a metodisták, idén pedig a reformátusok is. (20. o.)

Naivságról tanúskodna, ha azt gondolnánk, ez csupán pár évtized teológiai szintű egyeztetésének köszönhető. A saját gyülekezetben, felekezetben, közösségben a Szentírás szerint rendezett és a Szentlélek hangjára odafigyelő élet fokozatosan vezetett el a kölcsönös rácsodálkozásra egymás hitbeli, valamint a karizmákban és szolgálatokban megnyilvánuló gazdagságára. Minden egyes ökumenikus barátság és házasság, minden, az őszinte

odafordulásban megélt januári közös ima-alkalom az egységért, minden közös szociális tevékenység közelebb visz minket egymáshoz és a közös oltárhoz.

Hubertus Blaumeiser a Római Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség lundi (svédországi) csúcstalálkozója kapcsán kifejti (6. o.), hogy a jelentős véleménykülönbségek közelítésén a továbbiakban is dolgoznunk kell. Különösen azon, ahogyan az Egyház hivatását értelmezzük, valamint ahogy bizonyos erkölcsi kérdésekről vélekedünk. De ez nem igazolja, hogy külön utakon járjunk.

Hogy mi által üdvözülünk? Milyen szavakat helyes használunk? Melyik teológus és melyik egyház mikor túlzott egy-egy hangsúlyeltolódással, főként a gyakorlatban? Az utca emberének, a nem gyakorló vallásosoknak és a vallással nem azonosulóknak az ingerküszöbét nem hiszem, hogy elérik ezek a viták. Ahogy az én kegyelemtannal kapcsolatos személyes felfedezésem sem, bármennyire is fontos ez számomra. Az viszont annál inkább, amikor több évszázados merev elzárkózás és harcos szembenállás után keresztények egyesülnek, és a társadalom színe előtt az emberért végzett munkában egyként mutatkoznak. Mint a napokban zajló szegedi Tágas Tér Fesztiválon és az október közepén országsszerte tizedszerre megrendezett *72 óra kompromisszumok nélkül* szociális ifjúsági tevékenységek hálóján keresztül. Nincs ennél hitelesebb és hatékonyabb eszközünk a világban: ettől vagyunk keresztények. ///

TÁRSADALOM

Új helyzetben eszköztelenül

Az antropológusok úgy gondolják, hogy az emberiség történetének hajnalán az emberek 150 főnél nem nagyobb csoportokban éltek, vadászó és gyűjtögető életmódot folytattak. Nem voltak autóbusszaik és bevásárló központjaik. Csak kevesen voltak, akik együtt mozogtak, együtt étkeztek. Idővel ez a szám növekedett, kialakultak a törzsek, a népek, a birodalmak, az államok, a nemzetek. Mára elérkezünk egy olyan kiterjedéshez, amelynek nincs előzménye a történelemben. Az eddigi fejlődési szakaszoknak volt egy közös jellemzőjük: mindegyik a befogadás és kirekesztés logikáján alapult. A 'mi' fogalmát egyre nagyobb közösségekre alkalmazták, de ezzel együtt mindig megjelölték azokat is, akik mások, akik tőlünk különböznek, akiket kizárunk sorainkból. Ez sokszor hatalmas vérontáshoz is vezetett. Az emberiség most elérkezett oda, hogy a 'mi' fogalmát még jobban kitágítsa, és törölje a szótárból az 'ők' fogalmát. Ez a történelem egy egészen új szakaszának kezdetét jelenti. Mindannyian függünk egymástól. Még igazán el sem kezdtünk közösen

gondolkodni erről. A problémákat őseink módszereivel, idejétmúlt eszközökkel próbáljuk kezelni. Ez korunk legnagyobb kihívása. Ferenc pápa három tanácsát ajánlom figyelmünkbe. Az első a párbeszéd szükségessége. „A párbeszéd kultúráját kell szorgalmaznunk, hogy helyreállítsuk a társadalom szövetét. Meg kell tanulnunk tisztelni az idegeneket, mint személyeket, akiket érdemes meghallgatni. A háborút csak akkor tudjuk legyőzni, ha egy olyan kultúrára tanítjuk meg gyermekeinket, amely az élet, a befogadás stratégiáit adja kezükbe.” A pápa másodszer a „föld és a munka gyümölcseinek igazságos elosztásáról beszél, mely nem csak szeretet kérdése, hanem erkölcsi kötelesség. Valódi és rendszeresen megfizetett munkahelyeket kell teremtenünk a fiatalok számára.” Végül pedig Ferenc pápa azt hangsúlyozza, hogy „az oktatási rendszerünkben, az iskoláinkban a párbeszédnek központi helyet kell kapnia, hogy a tanulóknak eszközöket adjunk a kezükbe ahhoz, hogy konfliktusaikat más módon oldják meg, mint amihez szokva vagyunk. A párbeszéd kultúrájának az elsajátítása nem megy egyik napról a másikra, nem könnyű dolog, nincsenek gyors és olcsó megoldások. A nevelés hosszú távú befektetés, türelemre, kitartásra, gondos tervezésre van szükség.” //

Roberto Catalano

Forrás: Città Nuova, Fordította: Tóth Pál

Priscilla Du Preez / unsplash.com

DIVAT

Tétova tetova

pixabay.com

Szinte majdhogynem életre szóló, vagy legalábbis jelentős időtartamra hozott döntés a tetováltatás, amely hirtelen nyugati társaságba csöppenne eléggé elterjedtnek látszik. Könnyen lehet persze, hogy véletlenszerűen gyűlt össze ennyi tetovás ember egy bölcsész-jellegű nyári egyetemen, azonban ahogy az elmúlt néhány évben többfelé tapasztaltam (pl. Írországban is), feltűnően sokan vannak, akik telepingáltatják a bőrüket. A nyári egyetem magyar résztvevőivel azon tanakodtunk, vajon miért van ez így, pusztán divatról van szó, kényszeres önkifejezésről vagy lelki sérülésekről.

Az egyik beszélgetőpartnerem szerint „*diplomás embernek nincs tetkója*”, vagyis egy értelmiségi nem vállalkozik telefesteni a karját, lábát, hátát és még ki tudja, melyik testrészét, mert ez az emberi méltóság csorbulása. Azon is töprengtünk, hogy az általunk megismert, érintett személyek életéből gyakran valamiféle nehézség, teher vagy kevésbé rendezett családi háttér rajzolódik ki halálfejek, szörnyeken és gyerekes figurákon keresztül. Engem főként a nagy felületű, szembetűnő tetoválások ijesztenek meg, a kisebbek vagy a feliratok csupán összezavarnak, és valahol elszomorítanak. Nincs annyi önbizalmuk ezeknek az embereknek, hogy tudják, testük ezek nélkül az adalékok nélkül is szép, hogy ilyesféle figyelemfelhívó jelzések nélkül is lehetnek egyéniségek? Ugyanakkor arra kellett rájöttünk, hogy ideje minden előítéletünket, értetlenségünket és viszolygásunkat félretenni, és ezeket az embereket is szeretettel befogadni. Belső késztetés hatására eldöntöttem, hogy feléljük is ugyanolyan odafigyeléssel fordulok, hogy néhány kedves szóval és gyorsan megtalált közös ponttal máris mosolyt csaljak az arcukra. Nem tudhatjuk ugyanis – a megfigyelt mintázatok ellenére – hogy melyikünket mi vitt rá, hogy tetoválást készítsen magának. Ez nem egyedül az ő saját ügyük, hiszen folyamatos üzenetet közvetítenek a környezetüknek, nem egyszer megbotránkoztatva azt. A tetoválás nem lehet annak mércéje, ki mennyire okos, művelt vagy értékes ember, hiszen a jószágot és a szeretetet minden testvérünkben fölfedezhetjük (fárasztó feladat!), ha nem zárkózunk be a saját ízlésvilágunkba és életfilozófiánkba. ///

Antal Gergely

LELKISÉG

A nyugalom helye

Az előző évekhez hasonlóan idén júliusban is felkerekedett egy csoport fiatal Burgundiába, Thorday Attila atya szervezésében. A buszút és a másfél napos bajorországi tartózkodás – a közös imák és játékok, a rövidebb-hosszabb séták, születésnapok ünneplése (engem is épp itt ért a 18.) lehetőséget adtak, hogy ismerkedjünk egymással és ráhangolódjunk az előttünk álló hétre.

Vasárnap délután pillantottuk meg a domb tetején a burgundiai falut, ahol Roger testvér 70 évvel ezelőtt szerzetesi életet kezdett. Körben mindenfelé dombos síkság, szőlőkkel, legelőkkel és tehennel. A messzeségben ködbe vesző hegyek magasodnak. Mindenhol nyugalom és béke árad. Még a kőből épült régi, látszólag kihalt házak is valami újjal kecsegtetnek. 1900 fiatal érkezett ide, hogy egy hetet töltsön a szerzetesek szomszédságában kialakított táborban. Életünk ilyenkor három dologra épül: az imádságra, a bibliai bevezető előadásra és megbeszélésre, valamint a táborbeli munkákra. A legmeghatározóbb a napi háromszori imaóra. Az egész lényünket átható énekes imádságban a könnyű szöveg és a folyamatos ismétlés lehetővé teszi a belemélyülést, a nyugalom, a béke és az egyszerűség megtapasztalását, mint ahogy ez Taizé egész területén is kisugárzik.

Hogy miért jönnek vissza ide az emberek újból és újból? Sokak elmondása szerint mindig van valami új felfedezni való. Évtizedek óta, hétről hétre jönnek az elcsendesedni vágyó fiatalok, akik lelki szomjukat Taizé forrásából

enyhítik. Erőt merítenek, mint a vándor, majd folytatják útjukat. Magam is rájöttem, hogy a tanulás és munka közepette milyen jó lassítani és megpihenni. Itt lehetőségünk van fölfedezni igazi kiletünket és megtapasztalni Isten jelenvalóságát. Az egyszerűség és munka által megtanuljuk jobban értékelni a körülöttünk lévő dolgokat. Válaszokat kaphatunk kérdéseinkre, enyhülést fájdalmainkra. Rácsodálkozhatunk annak erejére, hogy a közös cél és a jószándék a legkülönbözőbb hagyományból érkezőket is egységbe kovácsolja. Megláthatjuk, mennyire sokszínűek vagyunk, milyen különbözőek, mégis elfogadjuk és mosollyal köszöntjük egymást. Itt mindenki megtalálhatja a helyét. Taizé mindenkit biztat: „*Nézz föl az égbe!*” (vö. Ter 15,5), hogy aztán távolabbról nézhesd a dolgokat, tágabb látószöggel, nagyobb horizonttal. Hogy más szemszögből is megvizsgálhassuk azt, ami élénk tárul. ///

Bőviz Krisztián

Az élet ökumenizmusa és a teológiai párbeszéd több évtizedes munkájának gyümölcseként, az év folyamán új egyezmények, dokumentumok születtek, melyek jelentős lépések a felekezetek egysége felé vezető úton.

Gyógyító közelség

Gondolatok a lutheri reformáció 500. évfordulója alkalmából tartott közös katolikus-evangélikus megemlékezésről.

► **Hubertus Blaumeiser** //////////////

Hubertus Blaumeiser katolikus pap, 1995-től 2008-ig Chiara Lubich közvetlen munkatársa volt. Dogmatikus teológiai doktorátusát a Pápai Gergely Egyetemen szerezte.

Közel sem jelentéktelen, és még kevésbé naiv lépés volt Ferenc pápa részéről, hogy az evangélikusokkal együtt nyitotta meg a reformáció 500. évfordulója alkalmából Svédországban tartott megemlékezést. Az sem magától értetődő, hogy a Lutheránus Világszövetség a katolikusokkal együtt akarta megtartani ezt az évfordulót. Bátor és előrelátó döntések ezek: 50 évnyi hivatalos párbeszéd gyümölcsei katolikusok és evangélikusok között. Mindkét oldal tudatában van annak, hogy még mindig fennállnak azok a jelentős véleménykülönbségek, amelyek közelítésén a továbbiakban is dolgoznunk kell. Különösen arról, ahogyan az Egyház hivatását értelmezzük, valamint bizonyos erkölcsi kérdésekről. De ez nem igazolja, hogy külön utakon járunk. „Ami összeköt minket, nagyobb annál, mint ami elválaszt”, idézi a Ferenc pápa és Munib Yunan püspök, a Lutheránus Világszövetség elnöke által aláírt közös nyilatkozat. Lundban és Malmöben ennek többször is nagyszerűen megmutatkozott a jelentősége. Ami összeköt minket, az sziklaszilárd: a keresztségben evangélikusok és katolikusok Krisztushoz tartoznak, és ezáltal

egymáshoz is. Mint ugyanannak a szőlőtőnek a vesszői és ugyanannak a testnek a tagjai – ahogy a lundi közös ökumenikus imában felidézett evangéliumi szakasz tanítja. Martín Junge, az Evangélikus Világszövetség titkára prédikációjában így fogalmazott: a közös élet és közös tanúságtétel által az ökumenizmus úttörői „már nem úgy látták magukat, mint egymástól különálló szőlővesszőket, hanem mint Krisztusban egyesült szőlővesszőket. Sőt, felfedezték Krisztust maguk között... És amikor észrevesszük Krisztust magunk között, akkor egymást is új szemmel látjuk.” Ferenc pápa maga is hasonlóan beszélt, már a történelmi találkozót megelőzően is. „Kik a jobbak, az evangélikusok vagy a katolikusok?”, kérdezte október 13-án a németországi katolikus és evangélikus zárándokoktól. „A legjobbak együtt vagyunk”, erősítette meg. Az október 28-án adott interjúban pedig így magyarázta, mi a lundi utazásának célja: „közel lenni a testvéreimhez. A közelség ugyanis mindenkinek jót tesz, az eltávolodás viszont megbetegít.” A közös ima a lundi katedrálisban megpecsételte ezt az „egészséges közelséget”.

www.elheraldico.com

”

**Együtt szolgálva
új módon látjuk
a múltat és a
jelent, s egymásra
is másképp
tekintünk.**

Ezt követte a találkozás a Malmö Arénában, mely világosan kijelölte a közös út irányát: álljunk a leginkább szenvedők szolgálatába, nyilvánítsuk ki mindenki számára Isten irgalmát, fáradozzunk azon, hogy felülmúljuk az erőszak logikáját és tegyünk közös erőfeszítéseket, hogy megőrizzük közös otthonunkat, a teremtett világot a következő generációk számára. Mintha ezt mondanánk: az evangélium és Isten szeretete nem korlátozódik le a hívőkre, hanem nélkülözhetetlen erőforrásként szolgál a szétszakadt emberiség életéhez.

Előtérbe került egy újabb szempont is, amelyet Ferenc pápa gyakran hangsúlyoz: „az egységet a közös úton építjük”. Együtt haladva, egymás mellett szolgálva a szükségét szenvedőket, új módon látjuk a múltat és a jelent, s egymásra is másképp tekintünk. Lundi szentbeszédében Ferenc pápa fontos megállapításokat tett ezzel kapcsolatban: „nekünk is szeretettel és őszintén kell múltunkra tekintenünk, el kell ismernünk, hogy hibáztunk, és bocsánatot kell kérnünk: egyedül Isten a bíró.” „Megosztottságunk eltávolodott Isten népe alap érzületétől, hiszen a nép ösztönösen egységben kíván maradni.” „Félelemből és sok előítéllettel elzárkóztunk a mások által más hangsúllyal és eltérő megfogalmazással vallott hittől.” A közös imának a bűnbánati része minderről félreérthetetlenül beszél. „A 16. században a katolikusok és az evangélikusok gyakran nem pusztán félreértették

egymást, hanem ellenfélnek tekintették, túlzó és gúnyos módon értelmezték, hogy ezzel nevetségessé tegyék őket... Elfogadták, hogy az evangélium üzenete a hatalmon lévők gazdasági és spirituális érdekeivel keveredjen. Az ő hibáik százezrek halálához vezettek.” De az új látásmód megérteti velük, hogy tanulhatunk is egymástól. „Hálával ismerjük el: a reformáció hozzájárult ahhoz, hogy a Szentírás jobban a középpontba kerüljön az egyház életében” – mondta Ferenc pápa. „Luther Márton lelki tapasztalata kérdőre von és emlékeztet minket arra, hogy Isten nélkül semmit sem tehetünk.” „Az »egyedül az isteni kegyelem által« fogalmával arra emlékeztet minket, hogy mindig Isten a kezdeményező, és Ő megelőz minden emberi választ.” Lund persze nem a végcél, pusztán egy állomás azon az úton, amelyet együtt kell folytatnunk. „Az evangélikusok és a katolikusok engednek a folyamatos transzformáció erejének az egymással való találkozás és a hitről való kölcsönös tanúságtétel által.” Ez a második az „öt ökumenikus felszólítás” közül, amelyet a „Szembenállástól a közösségig” c. evangélikus-katolikus dokumentum kifejez. Ami 2016. október 31-én megtörtént a Római Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség – két egész világra kiterjedő közösség – csúcstalálkozóján, annak most lokális szinten is meg kell valósulnia. A közös dokumentum ennek szellemében „felhívást intéz az összes evangélikus és katolikus plébániához és közösséghez, hogy legyenek bátrak és kreatívak, örömmel és reménnyel telve annak a nagy kalandnak a folytatásában, amely ránk vár.” Ezen az emlékezetes napon nagy jelentőségű pillanat volt, amikor a program befejeztével Ferenc pápa és a Lutheránus Világszövetség főtitkára, valamint Koch bíboros együtt körbejárták a Malmö Arénát egy elektromos autón. Egymásnak háttal ülve, sugárzó tekintettel, 360 fokos szögben ölelték át az egész tömeget: együtt mindenkiért! //

*Forrás: Gen's 4-2016
Fordította: Kovács Bertalan*

Elég volt

500 év

A szerző evangélikus,
a Fokoláre Mozgalom
ökumenikus
tevékenységének
egyik előmozdítója.

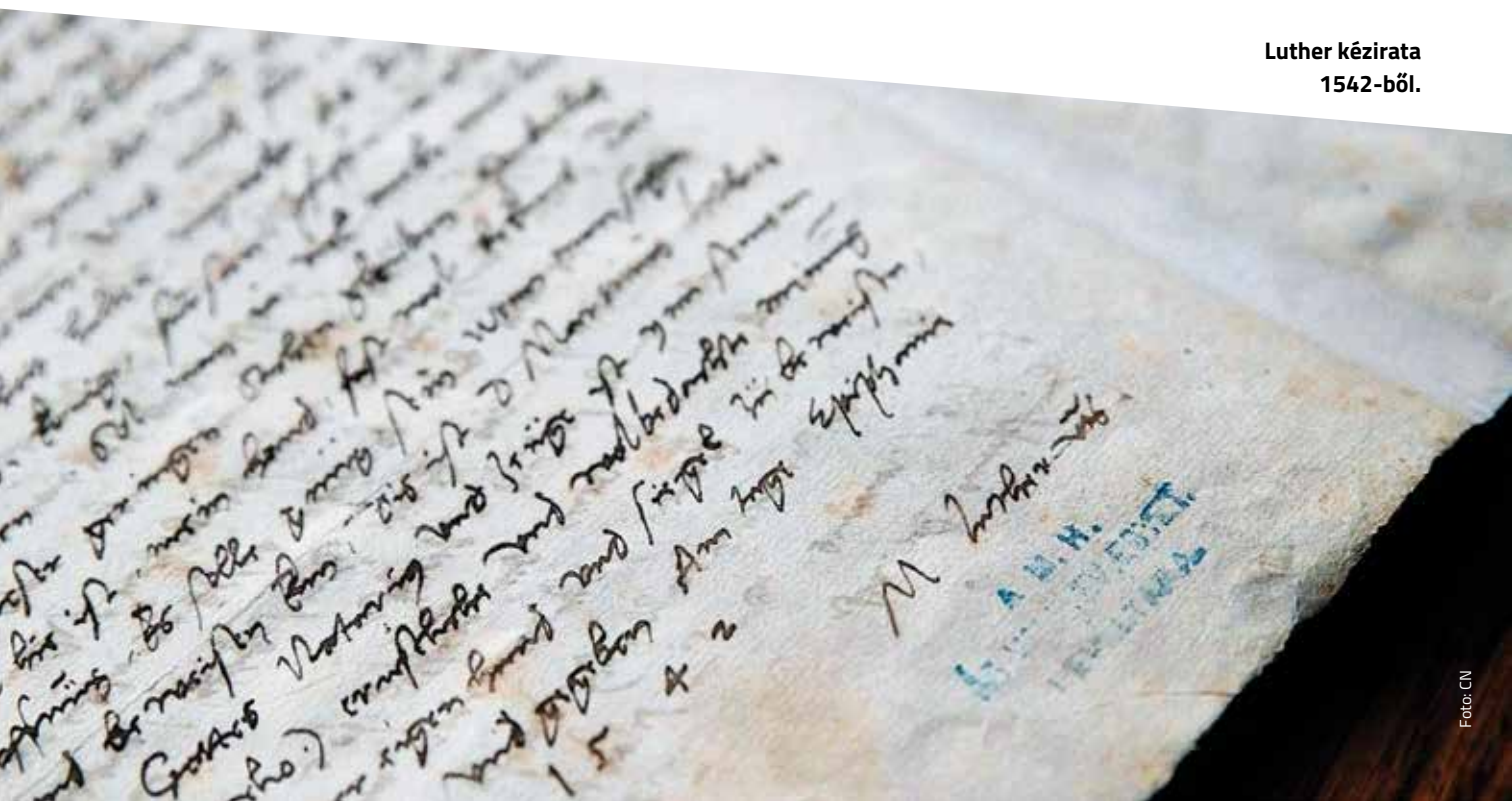
► Heike Vesper //////////////

2017 a reformáció indulásának évfordulója, hiszen Luther Márton 1517. október 31-én függesztette ki Wittenbergben 95 tételből álló vitairatát a búcsúcédulák ellen.

A reformáció ötödik centenáriumát azonban már 50 év teológiai párbeszéd előzi meg a katolikus és a protestáns egyházak között. Fontos mérföldkővet jelentett az evangélikus és katolikus „Közös nyilatkozat” 1999-ben, nemrég pedig a Lutheránus-Római Katolikus Egység Bizottságának jelent meg egy dokumentuma, „Konfliktustól a közösségig” címmel, mely új kulcsot

kínál a fájdalommal teli múlt értelmezéséhez. A dokumentum többek között arra hív bennünket, hogy együtt tegyünk tanúságot az evangélium megváltó üzenetéről, dolgozzunk együtt a társadalomért, és egyesüljünk az imádságban és Isten dicsőítésében. Reformációnak a 16. század egy történelmi időszakát nevezzük egészen a Tridenti zsinatig, mely megpecsételte a katolikus és a protestáns egyház kettészakadását. Innentől kezdve születnek és szakadnak le a különböző protestáns és lutheránus egyházak. Németországban Luther Márton, Svájcban Ulrich Zwingli és Kálvin János vezetésével jönnek létre protestáns közösségek, melyekhez csatlakoznak a Pierre Valdes és Husz János által létrehozott valdensék és a husziták kis közösségei is, akik évszázadok óta üldözésben éltek. Itt az ideje, hogy több száz év hitvallási különbözőségei, elzárkózása, háborúk és üldöztetés után együtt tegyünk tanúságot, ismerjük fel Isten külön-külön osztott ajándékait, és azt a sok mindent, ami közös bennünk, mint például a keresztség szentsége, a Szentírás, a Hitvallás, hit a megváltó

Luther kézirata
1542-ből.

Jézusban, azért, hogy a kifejezéseink különbözősége egymás gazdagítására szolgáljon.

Sok új és előremutató rendezvény volt idén. Köztük a „Katolikusok és protestánsok 500 évvel a Reformáció után. Közös pillantás a jelenről és jövőről” című konferencia is, mely Trentóban került megrendezésre 2016. november 16. és 18. között. Jelentőségteljes volt a helyszín, Trento, a hajdani Trident, a zsinat városa, melyben megbélyegződött a protestáns teológia, és végérvényessé vált a szakadás. Trento így az egység és a kiengesztelődés jelévé válhatott. Ferenc pápa is egy új légrétegről tesz tanúbizonyságot. Találkozik a metodistákkal és a pünkösdiakkal, elmegy I. Bartolomaiosz pátriárkával találkozni Leszbosz szigetére, kérdésekre válaszol a római evangélikus templomban tartott találkozón...

A történelemben először lép be egy pápa egy valdens templomba Torinóban, ahol alázatosan beismeri az elkövetett hibákat és így szól: „Bocsánatot kérek a nem keresztényhez, sőt mondhatnám emberhez sem méltó tettekért és viselkedésért, melyeket a történelem során ellenetek elkövettünk.” A valdens és metodista szinódus elfogadja bocsánatkérését, és így reagál rá: „Bocsánatkérésében érezzük azt a világos akaratot is, hogy egy új történet kezdődjön az egyházunkkal, egy teljesen másfajta, mint amelyet eddig megéltünk. Ez egy úgynevezett „kiengesztelődött különbözőség”, amellyel már képesek lehetünk közösen tanúságot tenni Urunkról, Jézus Krisztusról. Egyházaink készen állnak elkezdni veletek együtt írni ezt a történetet, mely számunkra is teljesen új.”

Forrás: CN

Szerkesztette és fordította: Feltserné Bernáth Mária

¹ A Metodista Egyház után a Református Egyházak Világtanácsa is csatlakozott a Közös Nyilatkozathoz. Az eseményről, melyre a cikk megjelenésekor még nem került sor, a 20. oldalon írunk. (szerk. megj.)

focolare.org

A Fokoláre Mozgalom új ökumenikus elköteleződése

A Fokoláre Mozgalom 60 éve elkötelezett a keresztények egységének folyamatos munkálásában, és az idén nyilvánosan is meg szeretne volna erősíteni az ökumené fontos szerepét a mozgalom tevékenységei és lelki irányzatai között. Február 21-én egy hivatalos nyilatkozatot tettek közzé „ottmaringi nyilatkozat” néven, mivel a dokumentumot az ökumenizmus fellegvárában, a németországi Ottmaringban írták alá. Jelen volt a Fokoláre minden központi delegátusa Rómából. Az elnök, Maria Voce interjút adott, amelyből most néhány részletet közlünk.

Mi áll az ottmaringi nyilatkozat középpontjában?

A 2016. október 31-i lundi találkozó felhívása, mivel ez rendkívül fontos

esemény volt a katolikusok és az evangélikusok kapcsolatában. A találkozó lelkülete, amelyet egy közös nyilatkozatban foglaltak össze, arra hív minket, hogy növekedjünk a kölcsönös bizalomban és az evangélium üzenetének együttes hírüladásában, hogy így tanúsítsuk Isten szeretetét az embereknek. Ezt legfőbb feladatként vállaljuk fel. Lund városában fontos gesztust tettek meg a Katolikus Egyház és a Lutheránus Világszövetség legmagasabb szintű vezetői, de ha ez a kezdeményezés megreked a vezetők szintjén, és nem ér el a közösségekhez, akkor csak egy szép történelmi emlék marad, és nem lesz majd hatással a mindennapi helyzetekre. A hatékony válasz az,

”

A világ nem tudja megismerni Istent, ha nem találkozik a kölcsönös szeretetben egyesült keresztényekkel.

ha legalább mi keresztények egyek vagyunk. Máskülönben ez a találkozó csak egy nagy kihagyott lehetőség lesz.

Ottmaringban az ökumenizmus nyilvánvaló tanúságát láthatjuk: két közösséget, akik szorosán együtt élnek. Az egyik a katolikus egyházból született, a másik evangélikus körökből, tagjaik pedig többféle felekezetből érkeztek. Ez arra a konkrét feladatra is sarkallja mozgalmunkat, hogy jelen legyünk a társadalomban, ne maradjunk egy helyben. Ezzel a nyilatkozattal szeretnénk mindenkit tudatára ébreszteni, hogy az ökumené reális célunk, és dolgoznunk kell érte. A mozgalom nevében írtuk alá ezt a nyilatkozatot, és ezért első helyen kell foglalkoznunk vele. A Fokoláre Mozgalomnak nem lehet egyetlen olyan tagja sem, aki saját lelkiismerete és Isten színe előtt úgy gondolja, hogy az ökumenizmus feladata csak azokat az országokat érinti, ahol több egyház tagjai élnek együtt, és ha az ő országára ez nem jellemző vagy nem érinti őt személyesen a kérdés, akkor ő jól megvan a maga egyházában és az ilyesfajta dolgok nem érdeklik.

Miben kell akkor megváltoznia a mozgalomnak a továbbiakban?

Úgy hiszem, hogy a szívünk átalakítására van szükség. El kell kezdenünk az

ökumenében gondolkodni: úgy, hogy minden testvér, akivel találkozom – legyen akár az én egyházamból vagy egy másiktól való – ugyanannak a Krisztusnak a testéhez tartozik, ahhoz a Testhez, amelyért Krisztus életét adta. Éppen ezért nekem ő vér szerinti testvérem lesz, és ami őt érinti, engem is érint, és amitől ő szenved, az engem is fájdalommal tölt el. Lehet, hogy bizonyos esetekben, nem tehetünk semmi mást, csak imádkozni tudunk ezért a célért. De az ima önmagában nem elég. Minden keresztény testvérünk iránt érdeklődnünk kell. Napjaink kapcsolati hálóinak lehetőségeivel élnünk kell, és így egyre egyszerűbb lesz találkozni és párbeszédet folytatni, befogadni olyan embereket, akik nem a mi egyházunkhoz tartoznak. Csak így tudjuk őket befogadni, mint Krisztus testéhez tartozó testvéreinket. És ha így fogadjuk őket, akkor leszünk később képesek befogadni azokat is, akik a szó szoros értelmében nem tartoznak Krisztus testéhez, mert a keresztségben nem kapcsolódnak a keresztényekhez.

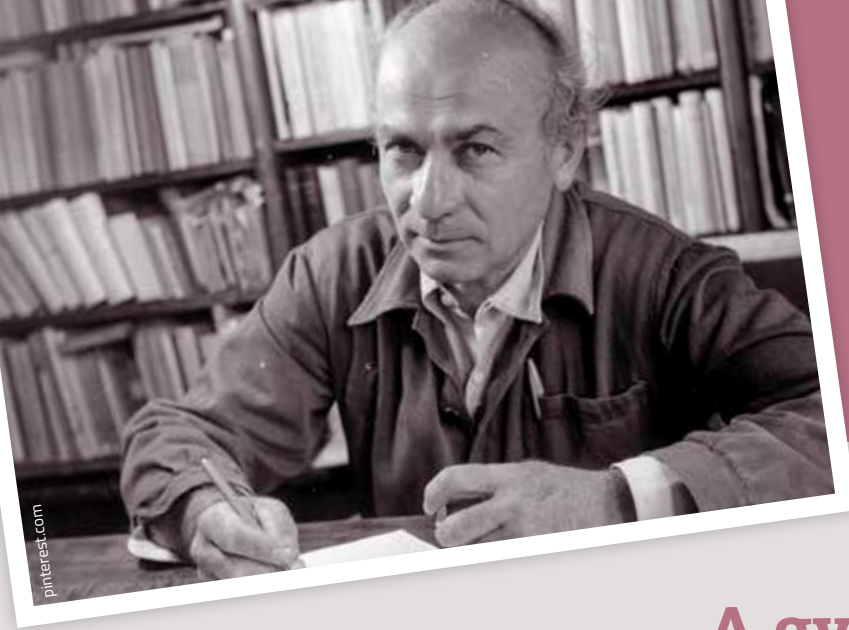
Tehát egy szívbeli elköteleződésre van szükség, amely nyilvános tanúságtételhez vezet?

Ma már teljesen értelmetlen dolog, ha a keresztények megosztottságban jelennek meg a világban. Már így is gyenge a társadalomra gyakorolt hatásunk, és még gyengébb lesz, ha nem egységben teszünk tanúságot az egyetlen evangéliumról, a kölcsönös szeretet parancsáról. És ha mi, keresztények, nem tudunk erről tanúságot tenni, a világ nem tudja majd megismerni Istent, mert nem találkozik Jézussal, aki jelen van a kölcsönös szeretetben egyesült keresztények között. Ha találkoznak Vele, megszületik bennük a hit, megváltozik a hozzáállásuk és a viselkedésük, és ki fog bennük alakulni a béke és az igazságos megoldások iránti vágy, illetve a nemzetek közti szolidaritásra való elköteleződés. ///

focolare.org

Fordította: Szeles Ágnes
Forrás: focolare.org

”

*Ahány arc rád nyílik,
reád süt...*

Illyés Gyula

A gyarapodásért

► Hortoványi Emőke //////////////

A tanyasi származású fiatalember az európai szellemi és irodalmi élet fősodrába került. Mégis egész életében hűséges maradt a paraszti gyökereihez. Az ő nevükben, és őértük szólt – mindnyájunkhoz. Ez képeken át: a föld, a táj, az ég látványában elevenedik meg.

*Ez érdes, szikkadt, sziklás talajon
Kedved gyökerei apró repedéseken át
Így találnak az édes televényre,
Egy arc hirtelen mélyedésén át,
Mit villanó mosoly nyit,
Egy szem pillanatra nyíló bogarán át.”*

(Szerelem 1., 1928)

Tán az értékrendjét meghatározó gyerekkor teszi, hogy nála összefonódik a táj és az ember szépsége.

*Tisztán, mint a kérő kisdedek szemei,
könyeznek a néma csillagok fényei...*

(A ház végén ülök, 1930)

A szerelemtől szólva ugyanez a harmóniavágy jelenik meg nála, a kizárólagosság igényével.

*Mennyi ég! Mennyi kék! Zöld! Mennyi
Balaton, tavasz, hegyorom!
...Magányba zár, fojt, fáj a szépség,
ha nem együtt látom veled.*

(A tihanyi Templom-hegyen)

Illyés Gyula hatalmas életműve lírai, drámai és epikus. Csak érinteni szeretném egy nagy gondolati versét, időszerű

értékrendjét kutatva. Hatalmas hevületű a vívódás, a belső vita, ahogy a költő a történelemben az erkölcsi értéket kutatja.

*Hogy várja örök üdv a lelket:
rángtak milliószám kínban a testek
csatamezőn, bitófán, vérpadon,
karón, keréken, meg a fájdalom-
szerzés új mestergépein; növesztett
egymással szemben erdőnyi keresztet
Jézus példája, végig Európán;*

A jelen békés felekezetei láttán még inkább keresi a választ:

*Mert mi szorította kézbe a fegyvert?
Nem a Rossz ellen támadt, aki felkelt?
...volt bárkié a szándék,
maga az Isten se tudhatta másképp.*

(A reformáció genfi emlékműve előtt, 1946)

A 20. századi új barbárság, ha lehet, még elemibb megrendülést vált ki belőle, ahogy azt Bartók c. versében 1955-ben megfogalmazza: „ki muzsikád ujaival / tapintva lelkünk, mind oda tapintasz, / ahol a baj”.

Az ifjú költő így vall: „sejteni merem, hogy kiszemelttem.” Később így fogalmaz: „Mert növeli, ki elfödi a bajt.” A világháború előtt baloldali, az utána következő politikai szerepvállalásából hamar visszahúzódik. Az *Egy mondat a zsarnokságról* című versét 1950-ből betiltják. '56-ban

kezdik titokban terjeszteni. 1977–78-ban elsőként szólal meg a határainkon kívül rekedt magyarok helyzete és jogai érdekében, a politikai határok feletti nemzetért.

Itt végül egy gyöngéd dalát idézem, amit egy gyermekét váró anya látványa ihletett.

*Kéklő szöllők, sárga
asztagok
becézik az alvó
magzatot.*

*Lebeg az lágy élmény
közegén,
anyjában is egy nép
közepén.*

*Most dől el, mivé s mint
Alakul;
most érinti tán egy
titkos ujj.*

...

*Jár szemem a kedves
kis anyán
s azt gondolom: itt megy
a hazám.*

(Szekszárd felé)

Soraiban benne van a halhatatlanság szép reménye, és az igazi többlet: egy, a fogyatkozó magyarság elé állított életminta a gyarapodásért.. //

Közös forrás, közös cél

Aradi György evangélikus lelkésszel beszélgettünk a reformációról, ökumenizmusról, evangélikusok és katolikusok kapcsolatáról.

www.evangelikus.hu

► **Kovács Bertalan** //

Ön a Budapest-Fasori Evangélikus Egyházközség lelkésze. Mit érdekes tudunk a gyülekezetéről?

A gyülekezetünk körzetében folyó missziós munkának a gyökerei már megvoltak a hatodik és a hetedik kerületben, a Pesti Evangélikus Egyház Deák téri Egyházközségében és a Deák Téri Evangélikus Gimnáziumban. Ez a közösség mintegy kinöve saját iskoláját, a millenniumi év környékén új helyet keresett magának. Itt, Erzsébetvárosban, a rohamosan fejlődő új városrészben találtak 2-3 olyan telket, ahol megépítették a templomot és a Fasori Evangélikus Gimnáziumot, a polgárosodott evangélikus közösség neves iskoláját, amely aztán több Nobel-díjas tudós és más területeken is sokat alkotó művész, kutató *alma mater*-eként vált világhírvé. Budapesten máig hangsúlyos szerepet tölt be a Fasori Evangélikus Egyházközség. Egyfajta szellemi központként működik. Amellett, hogy a helyben élő vagy családi kapcsolatok révén ide kötődő emberek közösségként szolgál, sokan vissza-visszatérnek azok közül is, akik a Fasori Evangélikus Gimnáziumban egész életükre szóló lelki alapot kaptak, és ezért otthon érzik itt magukat. 2015-ben, a templomszentelés száztíz éves jubileumán

az egyházközség választott egy jelmondatot: „Fasori evangélikusok az evangéliumért: *hittel, nyitottan, közösségben.*” Ez a három külön-külön is jellemzi az egyházközségünket. A fasori gyülekezetben egyszerre vannak jelen nyugdíjas, idős, özvegy emberek olyanokkal, akik aktív korúak, vagy éppen fiatal családosok. Kétkezi munkások és vállalkozók, értelmiségiek és vezető művészek együtt alkotnak közösséget. Közös kincsünk: az evangélium. A hitélet, az ige sokféle embert összeköt.

Hogyan készül az egyházközségük a reformáció kezdetének 500 éves kerek évfordulójára?

A reformáció ötszázadik jubileumát úgy ünnepeľjük, mint ami közös tartalmakról szól, nem pedig a különállásról. Szimbolikus erejű volt, hogy tavaly október 31-én, a 499-es reformációi ünnepi istentiszteletünkre meghívtuk a velünk egy körzetben szolgáló katolikus papot, Nagy Károly atyát, a Rózsafüzér Királynéja templom plébánosát. Gyülekezetünkben talán még nem is fordult elő, hogy ezen a tradicionális emléknapon római katolikus, helyben illetékes igehirdető mondta volna el az evangélium üzenetét. Ennek az évadnyitónak mindenképpen fontos jelentése van. 2017-ben több kiemelt napot szerveztünk az ökumené szellemében. Pünkösd előtt nem sokkal a Fasori Gimnázium adott otthont az ökumenikus lelkészörök országos találkozájának, ahol arról beszélgettünk, hogy a reformációnak

”

A reformáció a közös tartalmakról szól, nem a különállásról.

Thaler Tamás

”

***Az elhívásunk
gyökere közös,
hiszen az elhívó
maga Isten.***

milyen közös üzenetét tudjuk a különböző felekezetekben megélni. A „Szembenállástól a közösségig” mottóval rendezett események a helyi lelkészkerünk lehetett a házigazdája, és nagyjából hatvanan vettünk rajta részt. Itt volt Beer Miklós katolikus püspök atya, fontos teológiai előadást hallhattunk Farkas Attila katolikus és Béres Tamás evangélikus rendszeres teológusoktól. Pünkösdhétfőn pedig egy fesztiválszerű napot szerveztünk. Erre elsősorban az erzsébetvárosi protestáns felekezetekkel készültünk, de nekünk, evangélikusoknak nagyon egyértelmű volt: szeretnénk, hogy egy fontos katolikus egyházi vezető is részt vegyen az ünnepen. Nagy örömünkre elfogadta a meghívást Mohos Gábor, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia titkára, aki az istentisztelet liturgiájában és a teológiai fórumbeszélgetésen is részt vett. Úgy gondolom, hogy mi evangélikusok a híd szerepet tölthetjük be a katolikusok és a többi protestáns felekezet között.

Vajon tényleg hiszünk az egyetemes egyházban?

Pontosítanék: hiszünk az egyetemes egyházat. A Szentháromság egy Istenben való hit mellett az egyházat, mint Isten ajándékát fogadjuk el. Az evangélikus egyház hitvallása szerint, ahol az evangéliumot tisztán hirdetik és a szentségeket helyesen kiszolgáltadják, és ahol a szentek közösségben vannak együtt, ott van jelen az egyház. Tehát az egyházat mi tényleg

a „katolicitásában”, azaz egyetemességében értjük. Nekem nagyon tetszik az „egész-séges” egyház, mint fordítási lehetőség. Minden egyes testrészt csonka, hiányos, ha nem tud a másiktól. Az a felekezetiesség, amelyik nem tud arról, hogy egyek vagyunk a Szentháromság egy Istenben, mindig beteg öntudattal bír. Nagyon fontos mondata Jézusnak a főpapi imában elhangzó „Legyenek mindnyájan egyek”. Ő látja az apostolok életét, akiket aztán kiküld a nagy feladattal, hogy hirdessék a haláláról és feltámadásáról szóló örömhírt. Az evangéliumokból kiderül, hogy Jakab, János, Péter, Máté és a többiek különböző karizmákat kaptak, és ahogy a szélrózsa minden irányába elindulnak, akár önálló mozgalmakat is létrehozhatnak! De bármennyire különbözőek a habitusukat tekintve, a fülükben meg a szívükben Jézus szava visszhangzik, aki miatt ők egyek. Én erre tenném ma is a hangsúlyt: hogy egy a forrása a hitünknek, és közös cél felé tartunk. És ez nem formális egységet jelent csupán, hanem, hogy egy az elhívásunk gyökere, hiszen az elhívó maga az Isten!

Mik az előttünk álló feladatok? Hogyan tudjuk előre vinni az ökumenizmust?

A reformáció tavalyi évfordulóján Ferenc pápa is részt vett egy igeliturgián, a svédországi Lundban. Őt evangélikusként is nagyra

”

A családban is az a fő feladatunk, hogy megértsük a másikat.

becsüljük, olyan egyházvezetőnek látjuk, aki rendkívül érzékenyen reagál a mai kor legnagyobb kihívásaira, és aki éppen azt a kritikai attitűdöt, azt a mai nyelven megszólaló krisztusi üzenetet jeleníti meg, amit komolyan kell vennünk minden felekezetben. Az ő jelenléte az ökumenikus nyitottságban és Lundban – ami a Lutheránus Világszövetség szülővárosa – szimbolikus erejű. Nekünk abban kell előrelépünk, hogy a szentírás használatában nagykorú, igényes, kritikus és közösségben élő gyülekezetek legyenek minden felekezetben. Nagyon fontos, hogy a testté lett Igéből, Krisztusból táplálkozzunk, és hogy minél több olyan alkalom legyen, ahol közös bibliatanulmányozás, teológiai témák, társadalmi kérdéseket érintő reflexiók is előkerülnek. És persze a közös üzenetek megragadása után fontos az is, hogy együtt szolgáljunk a világban, ami Krisztus parancsából következik. Fontos jel ez, különösen azok felé, akik szekuláris vagy más vallású háttérrel rendelkeznek.

Még mindig sok minden van, ami elválaszt bennünket egymástól. Hogyan tekintünk az egyházaink közötti különbségekre?

Vannak olyanok, akik gyanakvással tekintenek az ökumenére. Azt látom, hogy bennük többnyire az a szemlélet érvényesül, amit a világban

sajnos sokfelé tapasztalunk: az egyik fél le akarja gyűrni a másikat. Vagy a „nagy hal megeszi a kis halat” félelme munkál, vagy éppen ellenkezőleg: a „kicsi a bors, de erős” alapon a kisebb közösség akar diktálni. Fontos lenne, hogy a kapcsolódásban maga a találkozás tudjon érvényesülni. És ne a saját igazságunkat akarjunk érvényre juttatni a másikkal szemben. Egy családban is különbözőek vagyunk, és a fő feladatunk nem legyőzni a másikat, hanem megérteni, hogy mi mozgatja, mit miért tesz. Ami a hitigazságokat illeti, már a megigazulásról szóló Közös Nyilatkozatból (1999) is kiderül, hogy nagyon sok mindent közösen lát és vall a két keresztény felekezet: a katolikus és az evangélikus egyház. A különbség sokkal inkább perifériális dolgokban mutatkozik meg. Ha ezek válnak fő szempontokká, az lehet, hogy felekezeti büszkeségből vagy önző álláspontból fakad, de ha a szíve közepét nézzük a saját felekezeteink tanításának, az biztosan összeér. Másrészt az egyházszervezet kérdésében is nagyon sok szemléletbeli különbség van. Én abban bízom, hogy talán egy-két nemzedéken belül a papi nötlenség kérdésében vagy az egyházi szolgálat kérdésében a katolikus egyházon belül is fontos lépések történhetnek. Ugyanakkor a protestáns felekezeteken belül is látszik, hogy a családos, elkötelezett egyházi szolgálatban állók igénylik mindazt, amit egy monasztikus élet nyújt: a csend, a mély imaélet, belső út keresése mindig tápláló erőként hat. Több lelkészt ismerek, akik jezsuita vagy bencés hagyományokat felfedezve elmélyült lelkiséget tapasztalnak meg. Ettől még nem lesz egy evangélikusból római katolikus, vagy fordítva. Az egység megélésének nem feltétele a minden területet átfogó hittani azonosság. Mégis az oltáriszentség, az eucharisztia közös ünneplése az egyik legnagyobb cél: hogy kölcsönösen elismert lehessen, és az ezt akadályozó körülmények feldolgozásra kerüljenek, teológiai és szervezeti értelemben is. Ez a cél lebeg a lelki szemünk előtt. Ezért lehet imádkozni, lehet tenni, és kívárni türelemmel azt a fájdalmas időszakot, amikor erre nincs, vagyis még nincs lehetőség. ///

fasor.blog.hu

A Szelényi család albumából

Minden házasság egyedi

A Szelényi házaspárral beszélgettünk családról, közösségről, egyensúlyról.

► Csíkné Sisák Zita

Friss kávé illata fogad az óbudai társasház napfényes lakásában. Zsolt és Barbara helytel kínálnak, süteményt, kávékat hoznak, közben az egyik nagyobb gyerek beköszön, épp indul valahová, a kisebbik pedig türelmetlenül várja a telefon csengését, ami azt jelzi, megjötték érte, átmehet egyik barátjához játszani. A háttérben diszkrét Mozart-muzsika kíséri a logisztikát, mely az ötgyermekes házaspár életében mindennapos, és nem is kis feladat, hiszen a családi, iskolai teendőknél túl a *Családok Jézusban Közösség* tagjaiként számos szolgálatot is vállalnak. Többek között jegyespároknak segítenek felkészülni a házasságra, nyolcszemközti beszélgetésekben.

Mindig ilyen fontos volt a közösség az életetekben? Hogyan találtatok meg és csatlakoztatok éppen ehhez?

Barbara: Mikor jegyben jártunk, Zsolt bátyja már házas volt. Szerettünk velük beszélgetni, ezért arra gondoltunk, hogy velük beszélgetve szeretnénk felkészülni a házasságra. Ők akkoriban már tagjai

voltak a *Családok Jézusban Közösségnek*, míg mi csak érintőlegesen hallottunk róla. Nagyon élveztük azt, hogy ők előttünk járnak és segítenek abban, hogyan készüljünk fel.

Zsolt: A közösség mindig fontos volt: egyetemista korunkban volt egy hittan-csoportunk Pasaréten, és az esküvőnkkel egy évben, 2001-ben hívtak ott életre egy házas imacsoportot, ami mind a mai napig létezik. Ott kezdtük házasként a közösségi életet, és nagyjából tíz évig ott is jelen voltunk. Párhuzamosan kerestünk valami mást is, ahol a baráti kapcsolatokon túl habitusunkhoz jobban illő lelkiséggel találkozhatunk.

Barbara: Kezdetektől szerettünk volna sok mindent tudatosan kiépíteni a házasságunkban. Így amikor jött egy lehetőség – még egyéves házasok sem voltunk –, elmentünk a *Családok Jézusban Közösség* házasoknak szóló lelkigyakorlatára. Csütörtök estétől vasárnap délig tartott a program: előadás, kiscsoportos beszélgetés, beszélgetés kettesben, egyéni elmélkedés. A koronája, csúcspontja pedig a szombat esti szentségimádás volt, ahol megerősítettük a házassági fogadalmunkat. Ez a hétvége nagy hatással volt ránk, de továbbra is a saját utunkat kerestük,

nem szerettünk volna azért csatlakozni, mert Zsolt bátyjáék oda járnak. Végül 2009-ben hoztuk meg a döntést.

Zsolt: Több más közösséget is megnéztünk, de valahogy mindig visszaköszönt, hogy igazán azt érezzük szívügyünknek, ami egyben a közösség fő célja: a házasságok és a családok erősítését. A közösség sajátja az ún. nyolcszemközti jegyeskísérés, amikor egy házaspárral beszélgetik át a folyamatosan bővített és átdolgozott tematikát. Ezenkívül sokan közülünk csoportos jegyesoktatásban is közreműködnek, évente többször van jegyes és házas lelkigyakorlat, de kiemelném a maga nemében egyedülálló gyermekre vágyók imaestjét is.

Hozzátok is lehet jelentkezni nyolcszemközti beszélgetésre. Hogyan kezdődött ez a szolgálatotok?

Zsolt: Hat éve kezdtük el a jegyeskísérést. A házasodni vágyók központilag jelentkeznek, és ki-kirejéhez mérten vállal. Vannak, akik úgy érzik, több párt tudnak vállalni, mi úgy láttuk,

Ha nincs kérdésük, akkor mi „provokáljuk” őket, hogy beinduljon a beszélgetés.

Mennyire lehet mélyre menni? Nem nehéz a kölcsönös kitérülködés?

Zsolt: Azért se jó, ha csak két hónap áll rendelkezésre, mert kell nagyjából három alkalom, mire feloldódnak annyira, hogy meg tudnak nyílni. Az a tapasztalatunk, hogy akkor kezdenek nyitni, ha mi őszinték vagyunk. Főleg magunkról beszélünk, hogy mi mit tapasztaltunk meg, akár nehézségek, akár örömök terén, és erre már ők is könnyen rá tudnak csatlakozni kérdéseikkel, félelmeikkel. Ezért is szeretjük inkább jegyeskísérésnek hívni, mint oktatásnak.

Barbara: Mi sem csinálunk mindent jól, de a Szentlélek által mégis tudunk a saját tapasztalatunkból olyat mondani, hogy vissza-visszahalljuk: „A mai napig a fejemben van, amit akkor mondtatok.”

Ti is voltatok már nehéz helyzetben, válságban? Ezekon hogyan lendültetek túl és mesélték-e ezekről a jegyeseknek?

Barbara: Tavaly volt egy ilyen időszak. Akkor költöztünk ide, amire már nagyon régóta vártunk. Aztán megtörtént, itt voltunk, és óhatatlanul jött egy kisebb hullámvölgy. Kevesebbet kommunikáltunk, elmentünk egymás mellett. Ez több súrlódásra adott okot, érzelmi nehézségeink voltak, és eközben volt egy jegyespárunk. Azt éltem meg, hogy ezek az esték nekünk is

óriásit segítenek. Ahogy beszélgetünk, bennünk is újra tudatosulnak az irányelveink.

Hogy mi segített végül kimászni? Hangsúlyozzuk a jegyeseinknek is a heti egy estét, havi egy hétvégét és évente egy hetet. Ez a mottója a közösségünknek, hogy ennyit szánjunk egymásra. Sokszor beleesünk mi is abba a hibába, hogy eltünetedeznek az erre szánt idők. Szeptembertől nagyon tudatosan beépítettük a naptárunkba a kettesben időt, ez az érzelmeket is hozta magával, és sikerült kijönni a hullámvölgyből. De korábban, harmadik gyermekünk születése után annyira megakadtunk a kommunikációban, hogy külső segítséghez fordultunk. Akkor úgy éreztük, hogy mint a régi bakelit lemezen, ugrik a tű, és ugyanoda tér vissza. A pszichológus csak egy picit odébb pöccintette, hogy tovább menjen. Néha szükségünk van arra, hogy valaki kívülről nézzen ránk és mondjon néhány tippet.

Zsolt: Azzal szembesültünk, hogy havonta vannak nagy, viharos konfliktusaink,

egyszerre egyet. Idén volt először, hogy két jegyespár is járt hozzánk. Ezeknek a pároknak 2016 szeptemberétől majdnem egy évük volt, hogy felkészüljenek. Ha csak két hónappal az esküvő előtt jelentkeznek, az nem szerencsés, mert akkor – hogy meglegyen legalább nyolc alkalom – hetente kell találkozni, és az komoly leterheltség mindenkinek. Másrészt nem jó lóversenyszerűen végigrohanni az anyagon, mert nekik sincs idejük úgy igazán mélységében feldolgozni azt.

Barbara: Az a cél, hogy ők beszélgeszenek a témákról, miután elolvasták az anyagot. Az a kérésünk, hogy próbáljanak hetente egy estét találni – és ezt majd a házasságba is örökítsék át –, amit egymásra szánnak, és akkor beszélgeszenek erről. Amikor eljönnek hozzánk, akkor pedig kérdezzenek.

hogy mindig ugyanarról beszélünk és nincs előrelépés. Kilátástalannak tűnt. Közösen döntöttünk úgy, hogy pszichológushoz fordulunk, mert láttuk, hogy ez most nem megy. Ezt is el szoktuk mondani a jegyeseknek. Nem szabad kétségbe esni a nehézségeknél, és tényleg minden házasság egyedi.

Barbara: Isten jelenléte nagyon fontos a házasságunkban. Jártunk úgy sokszor, hogy egy konfliktusban iszonyú sértettség volt mindkettőnkben. Azt gondoltam magamban: „Na, én most nem megyek oda hozzá, majd ha ő jön, akkor talán szóba állok vele!” De ő ugyanezt érezte. Ezek a patthelyzetek. Telt-múlt az idő, jött az este, a másnap reggel, mire végül feltört bennem egy fohász: „Istenem, én nem fogok oda menni, segíts ebben a helyzetben, mert nekem ez nem megy!” És mindig, de mindig megéltük azt, hogy ilyenkor történt valami, amivel sikerült átbillenni, és eljött a kiengesztelődés. Hiszem, hogy a Jóisten jelen van, és ha nekünk saját erőből nem megy, akkor ő segít.

Hogyan tudjátok az egyensúlyt megtartani: család, gyerekek, kettesben töltött idő, közösségi feladatok?

Zsolt: Nagyon sokfelől érkezik elvárás, nehéz ezek között lavírozni. Tudatosan próbáljuk tartani a kialakított sorrendet. Első a házasság, hiszen a gyermekeinknek az a legnagyobb ajándék, ha a kettőnk kapcsolata biztos. Második a család: alapvető feladatunk, hogy a gyermekeinkkel foglalkozunk. **Barbara:** Harmadik a közösség. Újból és újból átbeszéljük, hogy mit tudunk vállalni. Magunknak is muszáj egy listát írni, mert hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy nem vállalunk semmit. Különbözőek a szolgáltatok, időben és energiában is. Ezért kell nagyon reálisan, reális önismerettel eldönteni, hogy mi fér bele az adott életállapotunkban. De kell az egyéni idő is: én például egy amatőr kamarazenekarban hegedülök heti egyszer, hogy én se égjek ki az otthonlétben.

Ahhoz, hogy mindez megvalósulhasson, rá kell bízni a gyerekeket valakire: én azt élem meg, ez a folyamatos elengedés része. Nagyjából féléves koruktól már nemcsak nagymamára, nagynénire, de fiatal párokra, egyetemista lányokra is rábíztuk őket. Hamar kialakul a kötődésük az aktuális gyerekvigázó iránt, ők ezeket az estéket már várják, és nagyon szeretik.

Zsolt: Nehéz megtalálni az egyensúlyt, de fontosnak tartjuk azt is, hogy a gyerekek lássák, közösséghez tartozni jó dolog, hogy ezt majd felnőttként ők is keressék.

Barbara: Amikor érkezik egy felkérés, beszélünk róla, ha mind a kettőnkben megmozdult valami, akkor imádkozunk,

A Szelényi család albumából (3)

hogy tényleg a Jóisten mutassa meg, hogy mire hív minket kettőnket.

Zsolt: Aztán néha nem jól döntünk. Alakultak úgy heteink, hogy alig voltunk otthon, egyik nap szolgálat, másnap színház, stb, és akkor láttuk, hogy ez már sok.

Barbara: Mi is ugyanúgy botladozunk, de megéltük, hogy a Jóisten tényleg velünk van a házasságunkban, így ezekből a botladozásokból fel lehet állni, sőt, építkezni is lehet. //

Aleppó életre kel a háború hamvaiból

Aleppó, 2017. július 11. Egy régi álmom teljesült: eljutottam Szíriába, hogy meglátogassam régi barátomat, Muradot. Megmutatta nekem, hogy az ottani szenvedés, a bizonytalanság és az igazságtalanság hogyan ébreszti fel az emberek szívében az öröm iránti vágyat. Felfedeztem, hogy mindannyian magányos lelkek vagyunk. Szükségünk van rá, hogy kötődjünk, kapcsolatokat építsünk és felszabadítsuk magunkban azt az energiát, amely boldoggá tesz minket. Az emberek folytatják az itteni életüket. Újra „feltalálják” magukat: közös munkát, foglalkozásokat találnak ki, segítenek egymásnak, ünnepelnek, a fiatalok egymásba szeretnek, megházasodnak, gyereket szülnék, élvezik a zenét, gyönyörködnek a szépségben...

Aznap este egy koncerten vettem részt: a remény kiáltása és az emberi akarat bizonyossága volt. Az ünnepi eseménynek az 1873-ban épült Szent Illés Maronita Katedrális adott otthont, amelynek boltozata teljesen megsemmisült a bombázások során. A meghívón ez állt: „A háború hamvaiból Aleppóban felcsendül a zene.” A karmester ezekkel a szavakkal fogadott minket: „Nincs semmi, ami befedje ezt a templomot. Ma este azonban az örökkévaló zene, az ősi keresztény kultúra, a legmélyebb gyökerünk körülvesz és átölel minket... s ez lesz a tető a fejünk felett!” ///

Sebők Cristian

Fotó: Fadi Naman

Panaszkodni tilos!

Ez a felirat fogadja a látogatókat Ferenc pápa lakosztályának bejárati ajtaján. A panaszkodást tiltó tábla az 1. számú „egészség- és jólétvédő” törvényre hivatkozik. Hozzáteszi, hogy a tiltást megszegők „áldozatszindrómában” szenvednek, éppen ezért hangulatuk romlik és csökken a problémamegoldó képességük. Kétszeres szankció vár a tábla szerint azokra, akik a panaszkodási tilalmat gyerekek közelében szegik meg.

„Ahhoz, hogy jobbá váljunk, képességeinkre kell koncentrálni saját korlátaink helyett: hagyj fel tehát a panaszkodással, és tégy azért, hogy javíts az életeden!” – olvasható a táblán az apró betűs felirat, amelyet szerzője, Salvo Noè olasz pszichológus személyesen adott át Ferenc pápának júniusban, de nem számított rá, hogy a pápa ki is teszi. Az önmegvalósításról és személyiségfejlesztésről írt utolsó könyvében a pszichológus Ferenc pápát is idézte. „Olaszországban nem a foci a legnépszerűbb sport, hanem a panaszkodás – mondta Salvo Noè. – Ha megszoktuk a panaszkodást, mindig panaszkodni fogunk, akkor is, ha szép az idő. Ha süt a nap, akkor azért, mert izzadunk; ha esik, azért, mert megázunk. Aki rászokott a panaszkodásra, az már automatikusan csinálja, mert belekerült a viktimizmus, az áldozatérzés hálójába, ami miatt mindent negatívan lát. A tábla, melyet a pápának ajándékoztam, azt akarja hangsúlyozni, hogy ha panaszkodásra vesztegetjük az időnket, akkor elveszjük az időt a megoldások keresésétől, melyek jobbá tehetnék az életünket. Tehát sportágat kell váltanunk: a »panasz-sport« helyett üzzük a »megoldás-sport«-ot.” //

Forrás: MTI, Vatikáni Rádió

www.reforme.net

Konkrét teológiai lépések

Július 5-én Wittenbergben, a Református Egyházak Világközössége (REV) nagygyűlésének ünnepi istentiszteletén két jelentős ökumenikus dokumentum aláírására került sor. Egyrészt a REV csatlakozott a Közös Nyilatkozathoz, amelyet 1999-ben a Lutheránus Világszövetség és a Római Katolikus Egyház írt alá. A *Közös Nyilatkozat a megigazulásról* című dokumentum létrejöttét annak idején a Református Világszövetség (RVSZ) nagy érdeklődéssel fogadta, de sok kérdés is felmerült a Nyilatkozat kapcsán, különösen azért, mert az nem juttatta kellő mértékben kifejezésre a megigazulás és a társadalmi igazságosság közötti kapcsolatot. 2006-ban a Metodista Világtanács is aláírta a Nyilatkozatot, és csatlakozási dokumentumában a megszentelődés fontosságát hangsúlyozta.

A több évtizedes párbeszéd és egyeztetések eredményeként megszületett jelen nyilatkozatban a REV megerősíti alapvető tanbeli egyetértését a megigazulásról szóló *Közös Nyilatkozatban* megfogalmazott tanítással. A négy aláíró fél elkötelezi magát, hogy együtt munkálkodik a tan közös értelmezésének elmélyítésén a teológiai munkában, a tanításban, valamint az igehirdetésben. A most elért eredmény fontos lépés a kitűzött cél felé, hogy megvalósuljon a teljes közösség és a közös tanúságtétel, amely Krisztus akarata minden keresztény ember számára.

Ugyanezen az istentiszteleten írta alá a REV és a Lutheránus Világszövetség a *Wittenbergi tanúságtétel* nevet viselő dokumentumot. E közös tanúságtétel az egyház megosztottságának tragikus voltát megvallva egyben a két szervezet évtizedek óta tartó elkötelezett párbeszédének gyümölcseként ünnepli, hogy tagegyházaik világszerte konkrét lépéseket tettek egységük kifejezésére. //

Forrás: www.reformatus.hu

Magyar Kurír

Száz éve született Oscar Romero

Augusztus 15-én, a vértanú főpap születésének századik évfordulóján világszerte megemlékezéseket tartottak. Oscar Romerót, San Salvador érsekét 1980. március 24-én, szentmise bemutatása közben gyilkolták meg. Halálának napját, március 24-ét a katolikus egyház a misszionárius vértanúk emléknapjának jelölte ki, de az ENSZ is ezt a napot választotta a saját hit szabadságának és a saját meggyőződés megvallásának emléknapjává.

Szülőhazájában, a közép-amerikai Salvadorban a fővárosból Romero szülővárosába, Ciudad Barriosba tartó három napos, 150 kilométeres gyalogos zarándoklaton vettek részt hívek ezrei. „Isten azt akarja, hogy utunk célja ne egyszerűen a mások fölötti uralom vagy az erőszak legyen, amely összetöri az alázasokat, és ne is a korrupció, amely megakadályozza, hogy egy nép békében és testvériségben haladjon előre. Az Úr arra hív bennünket, hogy a béke és az igazságosság építői legyünk” – figyelmeztetett Ricardo Ezzati bíboros a pápa rendkívüli követe a zarándoklatot záró misén.

A II. vatikáni zsinatot követően a latin-amerikai egyház kijelentette, hogy az evangélium nem közömbös, nem csupán egy áhítat, hanem megváltoztatja a világot – nyilatkozta Paglia érsek, a Pápai Életvédő Akadémia elnöke a Vatikáni Rádióknak. – Romero érsek megértette, hogy a világ megváltoztatásához a szegények iránti szeretetből kell kiindulni. Sokan úgy gondolták, hogy ez egy politikai választás, amelyet a marxista szemlélet diktál. Nem erről van szó: Jézus is ezt tette a világ megváltoztatásáért, és amikor Romero is így cselekedett, még a magukat kereszténynek nevező diktátorok is ellene fordultak. ///

Forrás: Vatikáni Rádió

Barlay Vince

Bohán Zoltán

A világra nyitott tábor

Kecskemét, Budapest, Szeged, Sopron, Dejtár, Ózd, Gálosfa, Verőce, Nyíregyháza. Mi a közös ezekben a településekben? Aki részt vett a teens4unity (Gyerekek az egységért) mozgalom idei nyári táborában, biztosan tudja a választ. A listán szereplő városok és községek mindegyike tanúja lehetett, ahogy július végén fiatalok kis csoportjai – falak festésével, állatok gondozásával, virágok ültetésével vagy éppen kapcsolatok építésével – tettek valami nagyon kézzelfogható a helyi közösségek érdekében. A fiatalok azontúl, hogy megtapasztalhatták a kétkezi munka örömét, rájöhetnek, hogy már a kis szeretetlépések is sokat segíthetnek egymás megértésében és a közös jó elérésében. A tábor lezárásaként mind a 190 résztvevő – köztük amerikai és olasz fiatalok – összegyűlt Gödöllőn egy közös ünneplésre. Itt fórumok, előadások és műhelyek segítettek minket érzékennyé válni a másik ember és a világ problémái iránt, vagy éppen a kommunikáció még mélyebb megismerésére adtak lehetőséget. A közös tánc, sportolás és a sok beszélgetés pedig még inkább befogadóvá, élővé és modernné tette ezt a közösséget. Csak reménykedni tudunk abban, hogy ez a lendület még egy évig tartani fog, és jövőre is egy ilyen fantasztikus tábornak lehetünk majd a résztvevői. ///

Frivaldszky Lőrinc

újváros 2017/5. szeptember-október

scross-2vqciw3bqvbybq4iajic.netdna-ssl.com

Váltsunk irányt!

Családoknak adott válaszában Chiara Lubich ezúttal a szenvedéssel való szembesülésről adja át hosszú évek alatt kiérlelt tapasztalatát.

► Chiara Lubich //

A Fokoláre Mozgalom alapítója. Lelkisége laikusok ezreit állította és állítja a társadalom szolgálatába.

Amikor valamilyen szerencsétlenség ér, például megbukunk egy vizsgán, akkor emberi szempontból azt mondjuk: *megbuktam a vizsgán*, mint ahogy Kis Szent Teréz is mondhatta volna azt, hogy: *vért köptem*. De természetfölötti szemszögből azt a sikertelen vizsgát Jézus már magára vette, mikor eljött a Földre, és te a kudarc leple mögött Őt, az Ő arcát láthatod. Ez egy igazság, mint ahogy Szent Teréz számára is az volt, amikor azt mondta: *„Megjött a Jegyese.”* Nekünk is azt kell mondanunk, hogy megjött a Jegyes, mert, ha a lelkünk Jegyese az elhagyott Jézus, akkor nem dobhatjuk el Őt magunktól, hanem át kell ölelnünk, meg kell próbálnunk átölelni. (...) *„Istenem, miért hagytál el engem...?”* – kiált föl Jézus a kereszten. Azt mondják a teológusok, hogy olyan, mintha itt a Szentháromságban hasadás keletkezett volna. Ez nem így van, de emberként ez az érzés keríti hatalmába Jézust. S bár úgy érzi, hogy elhagyta az Atya, ami egy óriási tragédia, mégis azt mondja, és ebben áll rendkívüli ereje: *„Atyám, kezvedbe ajánlom lelkemet...”,* beléd vetem magam, akkor is, ha te elhagytál. Feláll a fájdalomából.

Amikor az elhagyott Jézussal, a fájdalommal találkozunk, nekünk is ezt kell mondanunk: *„Te vagy itt, a lelkem Jegyese... Akarlak, szeretlek, átölellek.”* És úgy kell tennünk, mint Ő:

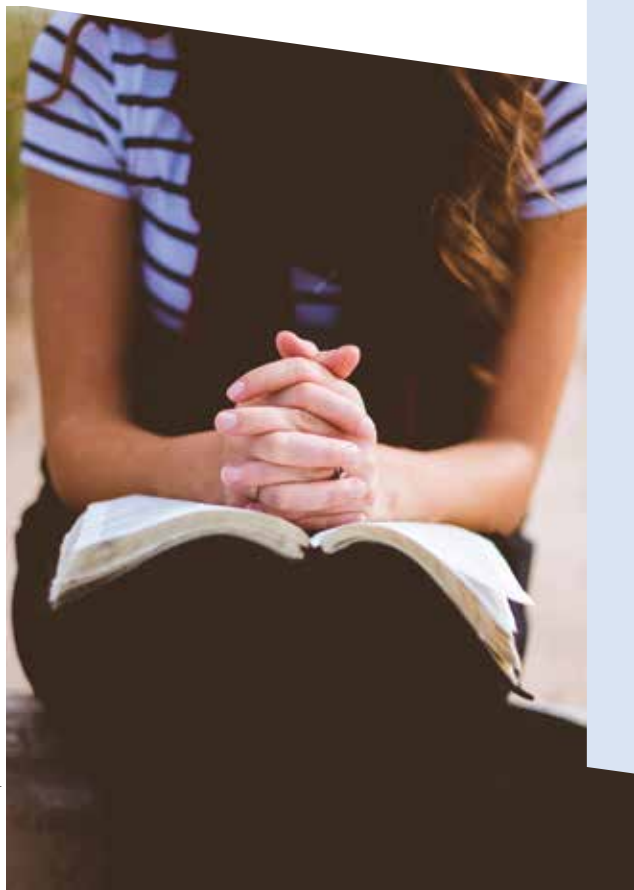
„...a te kezvedbe teszem.” Váltsunk irányt! Utána pedig éljük teljes szívvel a jelen pillanatot. Ha így teszünk, békét találunk, és megszűnik a fájdalom súlya. Mert az elhagyott Jézus helyén, aki benned élt, kivirágzik a Feltámadott. A Feltámadott pedig a Lélek, aki kiárasztja ajándékait, és ezért öröm, béke és erő tölt el... az előző érzés pedig eltűnik. Ezért azt tanácsolom, hogy öleld jól át, éld a jelen pillanatot, és lépj tovább!

Ennek köszönhetjük, hogy mozgalmunkkal eljutottunk az egész világra, mindig újrakezelve, minden akadályt ugródeszkának tekintve. Ezerszer hibáztunk, és akkor az akadály volt, fájdalom, de ahelyett, hogy elmenekültünk volna előle, megpróbáltunk szembenézni vele, ugródeszkának tekinteni... és elrugaszkodni. Ugrani egyszer, kétszer, háromszor... és eljutunk az egész világra. //

*Forrás: Részlet Chiara Lubich 2001. december 16-án adott válaszából. centrochiaralubich.org
Fordította: Fekete Mária*

”

**Helyezzük
fülünket
Isten szívére,
kezünket pedig
korunk pulzusára!**

Két támpillér

► **Ferenc pápa** //////////////

Egy karizma nem valamiféle múzeumi darab, amely érintetlenül ott van a vitrinben, hogy megcsodáljuk, de semmi egyéb nem történik vele. Ha hűek akarunk maradni egy karizmához, és meg akarjuk őrizni tisztaságát, akkor nem szabad bezárnunk egy palackba és lepecsételünk, mint valamiféle desztillált vizet, hogy ne jusson bele semmiféle fertőző anyag. Nem, egy karizmat nem úgy őrzünk meg, hogy elzárjuk egy biztos helyre, hanem ki kell engednünk, hogy kapcsolatba kerüljön a valósággal, az emberekkel, mindazzal, ami nyugtalanítja őket és problémás számukra. Ebben a valósággal való termékeny találkozásban kezd el a karizma növekedni, megújulni, és maga a valóság is átalakul az által a spirituális erő által, amit az adott karizma magában hordoz.

Kentenich atya találóan ezt úgy fejezte ki, hogy „fülünket Isten szívére kell helyeznünk, kezünket pedig korunk pulzusára”. Ezek a hiteles lelki élet támpillérei. Egyrészt a kapcsolat Istennel, mely folyamatos visszatérés az első szerelemhez, amit nap mint nap megújítunk, odafigyelünk rá, hallgatjuk őt, és egy szerelmes odaadásával és nagylelkűségével válaszolunk neki. Az elmélkedésben nyitottak vagyunk a Lélek újdonságaira és meglepetéseire, hagyjuk, hogy az Úr megleljen bennünket és megnyissa életünkben a kegyelem útjait. (...) A második támpillér pedig ez: „rajta tartjuk kezünket korunk pulzusán”. Kapcsolatban vagyunk a valósággal, az emberekkel. Nem szabad félni a valóságtól, és a valóságot úgy kell vennünk, ahogy van. (...) Amikor Istennel folytatunk párbeszédet az imádságban, az arra sarkall bennünket, hogy felfedezzük az Úr hangját az emberekben is, és azokban a helyzetekben, amelyek körülvesznek bennünket. Ez nem két külön fül, az egyik Isten felé, a másik a valóságra. Ahhoz, hogy érezzük a valóság pulzusát, szemlélődésre, Istennel való szoros kapcsolatra van szükség. Az állhatatos, gyakran unalmas imára, amely azonban a szolgálatra vezet. Az imában megtanuljuk, hogy ne kerüljük el messziről a testvérben szenvedő Krisztust. Az imában megtanulunk szolgálni. ///

*Részlet Ferenc pápa 2015. szeptember 3-án elhangzott beszédéből
a Schönstatt mozgalom papjaihoz, in: L'Osservatore Romano, 2015. szeptember 4.*

Fordította: Tóth Pál

SZEPTEMBER

„Aki követni akar,
tagadja
meg magát,
vegye fel
keresztjét
és kövessen.”

(Mt 16,24)

greenpigmage.files.wordpress.com

Kiteljesedésünk felé

Jézus nyilvános életének delén járva nagy erővel hirdeti, hogy Isten országa közel van. Épp Jeruzsálemben készül. Tanítványai sejtik, hogy milyen nagy küldetésben jár, és felismerik benne Isten küldöttét, akire egész Izrael népe vár. Most végre szabadulást remélnék a római hatalomtól, valamint bízna egy békét és virágzást hozó jobb világban. Jézus azonban nem akarja, hogy ábrándokat kergessenek: világosan megmondja, hogy jeruzsálemi útja nem vezet győzelemre, hanem visszautasítja, szenvednie kell és megölik. Azt is feltárja előttük, hogy harmadnap feltámad. Nehéz megérteni és befogadni a szavait. Péter szemrehányást is tesz, nem akarja, hogy ez megtörténjen, és meg is próbálja erről lebeszélni Jézust, de ő határozottan megintí Pétert, aztán tanítványaihoz intézi ezt a felkavaró meghívást: „Aki követni akar...”. Tagadhatatlan, hogy mindenkinek megvan a maga keresztje: a fájdalom különböző formái részét képezik az emberi életnek, mégis úgy tűnik, érthetetlen számunkra, és ellenkezik a boldogság iránti vágyunkkal. Jézus pedig megtanít, hogy éppen ebben fedezzünk fel egy váratlan fényt. Olyan ez, mint amikor néha belépünk egy templomba, és felfedezzük, milyen csodálatos és ragyogó üvegablakai vannak, melyeken kívülről nem látszik semmi szépség. Ha Jézust akarjuk követni, Ő azt kéri, hogy teljes mértékben fordítsuk meg az értékrendünket, mozdítsuk ki önmagunkat világunk középpontjából, és utasítsuk vissza a személyes érdekérvényesítés logikáját. Azt ajánlja, hogy jobban figyeljünk oda mások szükségleteire, mint a sajátunkra, hogy próbáljunk minden erőnkkel örömet szerezni másoknak, úgy, mint Ő, aki egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy bátorítsa és reménnyel töltsse el azokat, akikkel találkozott. Az önzésunktól való megszabadulás útján elindulhatunk emberségünk kiteljesedése felé, és ebben a szabadságban

megtalálhatjuk személyiségünk teljes megvalósulását.

Jézus arra hív, hogy tegyünk tanúságot az evangéliumról, akkor is, ha ezt a hűséget próbára teszik a környezetünkben tapasztalható kisebb-nagyobb értetlenségek. Jézus velünk van, és azt akarja, hogy vele együtt tegyük fel az életünket arra, hogy megvalósuljon a legnagyobb ideál: az egyetemes testvériség, a szeretet civilizációja. A szeretet radikalizmusa az emberi szív legmélyebb vágya. Ezt tanúsítják a nem keresztény vallási hagyományok egyes követői is, akik komolyan a lelkiismeretükre hallgattak. Gandhi így ír: *„Ha valaki megölné, és én a gyilkosomért mondtam imával az ajkamon halnék meg, és Istenre emlékeznék az Ő élő jelenlétének tudatában szívem szentélyében, akkor és csak akkor lehetne elmondani rólam, hogy él bennem az erősek erőszakmentessége.”*¹

Chiara Lubich a megfeszített és elhagyott Jézus titkában találta meg az orvosságot a sebek gyógyítására személyes életünkben és az emberek, csoportok és népek között is. Sokakkal megosztotta ezt a tapasztalatát, amikor például 2007-ben a különböző keresztény egyházak és egyházi közösségek Stuttgartban megtartott rendezvényére így írt:

*Életünk folyamán mi is mindnyájan átélünk az övéhez legalább kicsit hasonló fájdalmakat. (...) Amikor szenvedünk, és átéljük ezeket a fájdalmakat, Őrá emlékezünk, aki mindezt magára vette: szinte Ő van jelen, az Ő fájdalmában részesedünk. Tegyük úgy, mint Jézus, aki nem maradt ott megkövülten, hanem ahhoz a kiáltáshoz még hozzáfűzte: „Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet” (Lk 23,46), és újra ráhagyatkozott az Atyára.”*² //

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ M.K. Gandhi, *Antiche come le montagne*, Ed. di Comunità, Milano 1965, pp. 95-96.

² C. Lubich, *A közösségi kultúráért* – „Együtt Európáért” Nemzetközi találkozó – Stuttgart, 2007. május 12.

A túlpartról

pixabay.com

Anglikán vagyok. Kiskorunktól fogva tiltották, hogy katolikusokkal barátkozzunk. A lakótelepünkön kavicsokkal dobáltuk meg a katolikus körmeneteket. Aztán összebarátkoztam olyan lányokkal, akik az evangéliumról, az evangélium megéléséről beszéltek nekem. Ez nagyon vonzott. Meghívtak, hogy menjek el velük Canterburybe, ahol Chiara Lubich beszédet fog mondani a keresztények egységéért megrendezett imahéten. A vonaton a csoport egyik tagja rózsafüzért vett elő, és hirtelen rádöbentem, hogy mindannyian katolikusok. Megijedtem, le akartam szállni, de nem tudtam, mert a vonat nem állt meg, csak Canterburyben. Megérkeztünk, és mialatt Chiara beszélt, Isten dolgozott bennem, megértette velem, hogy Isten nagy, a világ kicsi, és mi az Ő kezében vagyunk. Megértettem, hogy meg kell próbálnom túllépni az eddigi előítéleteimen. Éjfélkor érkeztek meg Liverpoolba, már semmi nem közlekedett, amivel haza tudtam volna menni, ezért arra gondoltam, hogy az állomáson alszom. De egy katolikus házaspár azt mondta, hogy hazavisznek autóval. A hatvanas évek Angliájáról beszélek. Képtelenség volt abban az időben, hogy egy anglikán beszálljon katolikusok autójába. Számomra ezek voltak az első komoly ökumenikus tapasztalatok, melyek mind a kölcsönös szeretetből születtek. Ennek köszönhetően elhittem és meggyőződésemmé vált, hogy az egység lehetséges, ha hagyjuk, hogy Isten működjön. Néhány évvel később, immár a Fokoláre Gen Verde zenei együttesének tagjaként írtam egy dalt, melynek címe: „Hidak”. Mert én a másik partról jöttem, és nagyon szerettem volna eljutni a túlsó partra, építeni az egység hídjait. ///

Lesley Ellison

*Forrás: collegamentoch.focolare.org
Fordította: Fekete Mária*

Plusz az életünkben

Mit jelent nekünk, hogy ökumenikus házasságban élünk? Az életet. Egy olyan szintet ad az életünknek, ami folyamatosan újabb és újabb kérdések elé állít minket. Kezdve attól, hogy vasárnap melyik templomba menjünk, gyermekeink elköteleződésén keresztül a nevelésükig, iskolázódásukig.

Gyöngyvér most kezdi az iskolát, és a hitoktatója egy zseniális asszony lesz: feleségem, Enikő. No, nem direkt szerveztük így, de ennek kapcsán elkezdtem töprengeni: vajon mely esetben szükséges a saját hitbéli tudásomat jobban fejleszteni: ha az én felekezetem hittanára jár (vagyis katolikusra) vagy ha Enciére (vagyis evangélikusra). A hitbéli

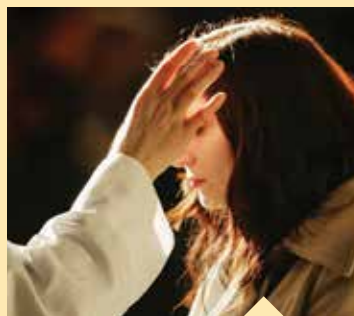

A Farkas család albumból

kérdések aztán automatikusan magukkal hozzák a szentségek kérdéskörét is. A sort folytathatnánk még ki tudja meddig... Nagyon örülünk, hogy kaptuk ezt a pluszt az életünkbe! Nem is tudom, milyen lehet nem vegyes házasságban élni! ///

Farkas Géza

Begyógyult egy mély seb

Peter Macdiarmid

Egy római lelkiségi találkozón az egyik résztvevő asszony – akkor találkoztunk vele életünkben először – nem ment ki áldozáskor, mondván, ő református. Társai biztatták, hogy menjen nyugodtan, csak jelezze, hogy nem áldozik. A következő szentmisén kiment.

Amikor a civil áldozatóhoz ért, az jelzett a mellette áldozató papnak, aki odafordult hozzá, és mosolyogva megáldotta.

Az asszonyt ez mélyen megérintette. A szentmise után elmesélte, hogy bár a falujukban reformátusnak keresztelték, de a legjobb barátnője katolikus volt. Sülve-főve együtt voltak, így az elsőáldozási oktatásra is eljárt vele. Már vonultak be a templomba az elsőáldozási szentmisén, amikor helybéli asszonyok kirángatták a sorból, mondván, hogy nem lehet, mert református. Ezt a nagyon mély sebet gyógyította be ez az áldás. ///

Göbel László

OKTÓBER

„Ugyanazt a
lelkületet
ápoljátok
magatokban,
amely Krisztus
Jézusban volt.”

(Fil 2,5)

www.marysociety.com

Ingyenes szeretettel

Pál apostol az igehirdetés miatt börtönben van, innen írja meg levelét a Filippi városában élő keresztény közösségnek. Ő hirdette ott elsőként az evangéliumot, sokan hittek, nagylelkűen elköteleződtek az új életben, és tanúságot tettek a keresztény szeretetről akkor is, amikor Pálnak már el kellett jönnie onnan. Nagyon örül ezeknek a híreknek, és ezért ír a levelében olyan szívbeli szeretettel a filippiekéről. Bátorítja őket, hogy egyénileg és közösségeként is haladjanak előre, gyarapodjanak a szeretetben, és emlékezteti őket a példaképünkre, akitől az evangéliumi életstílust megtanulhatjuk. Vajon milyen ez a „lelkület”? Hogyan ismerhetjük meg Jézus legmélyebb vágyait, hogy utánozzuk őt?

Pál tudta a választ: Jézus Krisztus, az Isten fia kiüresítette önmagát és közénk jött, emberré lett és teljes mértékben az Atyát szolgálta, hogy így általa Isten gyermekei lehessünk.¹

Azáltal teljesítette küldetését, hogy egész életében eszerint cselekedett: folyamatosan lehajolt a kicsikhez, gyengékhez és bizonytalankodókhoz, felemelte őket, hogy megtapasztalják a szeretetet és a megváltást: a leprás, az özvegyasszony, az idegen, a bűnös. Akkor tudjuk felismerni és ápolni magunkban Jézus lelkületét, ha előbb felismerjük a szeretetét és megbocsátásának erejét. Aztán tekintsünk rá, és kövessük abban, ahogyan élt: tárjuk ki a szívünket, elménket és a karunkat, hogy példájára minden embert befogadjunk. Kerüljünk el minden ítélkezést az emberekkel kapcsolatban, és engedjük, hogy gazdagítson az a jó, ami bennük megvan, akkor is, ha ez a jó egy halom hibával és nyomorúsággal párosul, és „idővesztésnek” tűnik ennek okait keresni. A legmélyebb érzés, amit Jézus lelkületéből elsajátíthatunk, az ingyenes szeretet,

az akarat, hogy mások szolgálatába álljunk kisebb-nagyobb talentumainkkal, hogy bátor és konkrét tettekkel pozitív kapcsolatokat építsünk magunk körül, hogy a nehéz helyzetekben, a meg nem értés és a széthúzás közepette is szelíden, de határozottan megtaláljuk a párbeszéd és az egyetértés útját.

Chiara Lubich-ot egész életében az evangélium vezérelte, és meg is tapasztalta ennek erejét. Így ír: „Úgy követjük Jézust, ha felfogjuk, hogy kereszténységünknek akkor van értelme, ha másokért élünk, ha a létünkre úgy tekintünk, mint szolgálatra a testvérek iránt, ha egész életünket erre építjük. Így valósítjuk meg, ami leginkább Jézus szívében fekszik. Így éljük meg az evangélium lényegét, és így leszünk valóban boldogok.”² ///

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Vö. Gal 4,6: „Mivel az Isten fiai vagytok, a Fia Lelkét árasztotta szívünkbe az Isten, aki kiáltja: Abba, Atya!” vagy Jn 1,12: „Ám akik befogadták, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek.”

² C. Lubich, *Beati quelli che si amano a vicenda*, Città Nuova, 26, (1982), 6, p.43.

Budapesti gimnazisták hindu gyerekekért

Kovács Október albumából

Tavaly decemberben kaptam egy diavetítéses beszámolót egy Pakisztánban élő barátunktól, ami bemutatta a muzulmán többségű országban kaszton kívül rekedt hindu népcsoport, a bagrik életét. Megrázó képsorok szemléltetik, milyen nyomorúságos körülmények között élnek ezek az emberek. A nincstelenségük okán nem tudnak iskolába járni, és így esélyük sincs sorsuk javulására.

Annyira megfogott ez a diasorozat, hogy a következő osztályfőnöki órán – érzékenyítés céljából – levetítettem az osztályomnak. Hogy egyáltalán megismerjük, milyen körülmények között élnek emberek a földön, miközben nekünk a fő bajunk az, hogy nem elég erős a wifi a vonaton, meg hogy nem ízlik a menzán kapott brokkolikrémleves. A kilencedikeseimet sokkal jobban megérintette, mint gondoltam volna. Rögtön óra után odaléptek hozzám néhányan, és megkérdezték, mit tehetnének ezekért az emberekért. El is kezdtünk ötletelni. Felmerült, hogy szervezhetnénk nekik egy ruha- vagy tartósélelmiszer-gyűjtést, de rájöttünk, a távolság nagy, a szállítás drága. Reálisan végiggondolva a lehetőségeinket láttuk, ebben a helyzetben most nem nagyon tudunk mit tenni... Abban maradtunk, hogy inkább keresünk itthon olyan rászorulókat, akiket tényleg tudunk segíteni valahogyan, a bagrikat pedig a szívünkben tartjuk.

El is aludt egy időre ez a téma, míg márciusban újabb levelet nem kaptam Pakisztánból. Ebben azt írta barátunk, hogy be tudnának íratni néhány gyereket iskolába, ha lenne rá pénzük. Egy gyerek egy évi iskoláztatása Pakisztánban mindössze 65.000 forintnak megfelelő összegbe kerül – és ez tartalmazza a ruha, a cipő, a táska, az iskolafelszerelés, a napközi

költségeit és a tandíjat is. Azt éreztem, hogy most talán léphetnék valami konkrétat, és bekapcsolódhatnánk egy tágabb körben szerveződő gyűjtésbe. Kiszámoltam, hogy ha az osztályom egyetlen bagri gyerek iskoláztatását felvállalná, akkor az nekünk 2200 Ft-nyi kiadást jelentene fejenként. Ismertettem a helyzetet a diákjaimmal, és egy e-mailban megírtam mindezt a szülőknek, és nekik is elküldtem a diasorozatot. Arra kértem őket, családi körben beszéljék meg, tudunk-e, akarunk-e lépni valamit ebben az ügyben. Nagyon hamar érkeztek válaszok. Az egyik szülő ezt írta: „A lányunkkal abban maradtunk, hogy amennyi zsebpénzről lemond, a család 10x annyit tesz hozzá. Ő 500 Ft-ot tudott nélkülözni, így 5500 Ft-ot tudunk most adni. Remélem lesz még alkalom támogatásra. Eddig is támogattunk alapítványokat, de rendre újabbakat kellett keresni, mert mindig kiderült, hogy visszaélnék a bizalommal. Örülök, hogy sikerült egy biztosan jó célt találni, megbízható közvetítővel. Szívesen segítünk mások is.” Íme egy másik válaszevél: „Este beszélünk a fiúkkal, megnéztük a képeket is. Abban maradtunk, hogy amit ők felajánlanak, mi szülők ugyanannyit hozzáteszünk. Ők a havi zsebpénzüket felét felajánlották, ez 5.000 Ft, így mi is hozzáteszünk ugyanannyit.” Itt tehát egy testvért is sikerült bevonni! Volt, aki nem válaszolt semmit, de már másnap beküldött 2200 Ft-ot. Nagy örömmel töltötték el ezek a reakciók. Nem is csupán az adakozó kedv és a gyors reagálás tetszett, hanem az is, hogy a családok leültek, és megtárgyalták ezt a kérdést. Végül is 98.700 forintnyi adomány gyűlt össze. Ez az összeg másfél bagri gyerek egy éves iskoláztatását fedezi. Azonban nem ragadtunk le a pénz összegyűjtésénél és megfelelő helyre történő eljuttatásánál. Szeretnénk valamilyen személyesebb kapcsolatot is építeni a bagrikkal: levélváltás, fényképek küldése, vagy egyéb módokon. Elindult valami, egy kapcsolat, amit a szolidaritás, a szeretet keltett életre, és országokon, kontinenseken ível át. ///

Kovács Október

Mitchell Herbert

Két hétnél több

► Beke Edit //////////////

Az édesapa és nagypapa otthonápolása melletti döntés, és az azt követő évek.

”

**Fogalmunk
sem volt,
hogymi
mindennel jár.**

Történetünk négy éve kezdődött, amikor édesapámat saját felelősségünkre kihoztuk Orosházáról, a kórház krónikus belosztályáról, mert állapota hétről hétre romlott, zavart volt, nem tudott lábra állni. Úgy látszott, a mennyei Atya el akarja szólítani őt, de fáj, hogy méltatlan körülmények között kell eltöltenie az utolsó időt. Gyermekeinkkel együtt azt mérlegeltük: ha velünk történne az, ami édesapámmal, mi mit szeretnénk. Így született meg a döntés, hogy hazahozzuk hozzánk, de fogalmunk sem volt, hogy ez mi mindennel jár. Hosszú lenne leírni nyomozásunk történetét, míg körvonalazódott, hogyan működik városunkban a házi ápolási szolgálat, hogyan és kitől tanulhatjuk meg a szakápolás, gondozás alapjait, melyek a minimum felszerelések és honnan szerezhetjük be azokat.

(A fényképek illusztrációk!)

Kaptunk hideget-meleget

Azon a napon, amikor édesapám megérkezett hozzánk, a szenvedő és elhagyott Jézus jött közel a családukhöz. Elveszítettük otthonunk meghittségét, mely kórházzá vált, ahol idegenek járnak-kelnek, orvos, ápoló, gondozó. Elveszítettük családuink intimitását, ápolási szolgálatként egy folytonos logisztikában élünk. Elvesztettük az apa-gyermek, nagypapa-unoka kapcsolatot, ezek átalakultak ápoló és ápoló kapcsolatává. S közben kaptunk hideget-meleget:

- *Miért akarja hazavinni, mit kezd vele otthon?*
- kérdezte a főorvos a kórházban, mikor tanácsát kértem, hogyan készüljünk fel, miről gondoskodjunk. Csak annyit válaszoltam: – *Ülök mellette és fogom a kezét.*
- *Ugye, milyen szép, hogy ápolhatod?* – kérdezte egy ismerősöm és megvetően nézett rám, mikor azt válaszoltam, hogy egyáltalán nem szép. Nem szép egy ágyban fekvőt pelenkázni, nem szép átlépni a szemérmesség határait a családtagoknak. Nem azért tesszük, mert szép. Mária is hű volt Jézusához az utolsó pillanatig, pedig meggyötört fia nem volt szép.
- *Ha Isten előtt állva döntöttél, akkor tedd örömmel!* – Lehet, hogy eljutunk majd odáig, és persze vannak is örömteli pillanatok. De nagyon kell a segítség, kell a támasz, a megértés, az együttérzés.
- *Nem értek veled egyet, hogy feladtad a hivatásod.* – Hogyan forduljak a világ szenvedése felé, ha a legközelebbi családtagom szükségét szenved? A keresztény hivatásomat élem és rengeteg lehetőségem van,

© Depositphotos.com/Budimir Jevtic

© Depositphotos.com / Katarzyna Białasiewicz

”

**Hónapokig
diktálta
életének
eseményeit,
a családi
történeteket.**

hogy vigyem a szeretetet mindazok felé, akikkel kapcsolatba kerülök a gondozás során.

– *Milyen jó, hogy apukád elméje tiszta, bezzeg...* – Jobb tiszta tudattal élni az ágy fogságában, megalázó helyzetekben, kiszolgáltatva, vagy jobb, ha már nem tudunk semmiről és nem ismerünk fel senkit? Van jobb és van rosszabb?

Szerintem nincs. Jelen pillanat van, amit jól kell megélni, az adott helyzetben.

– *Tudom, mit élsz, én is látogattam a ...* – Nem tudod. Amíg nem éled, nem tudod. Ez 24 órás szolgálat, nincs hétvége, nincs szabadság.

Angyalok

Édesapám olyan állapotban került hozzánk, hogy a házi orvos két hetet jósolt. Nem lehetett érteni a beszédét, nehezen nyelt, nem tudott a kezével fogni, a felfekvéses sebekre azt mondták, ezek már nem gyógyulnak be. Az első angyal az ápolónő volt, aki hozzánk érkezett. Fél évig küzdött a csontig hatoló sebekkel, miközben megtanított bennünket a kötözésekre és az egyéb fogásokra, hogyan lehet egy ágyban fekvő embert gondozni. A sebek begyógyultak,

édesapám tudata tisztult, beszéde érthető lett. Kezeit használja, előbb a kanalat fogta meg, majd a tollat is, ma már ír és ipari mennyiségű keresztretjvényt fejt meg, hogy elüsse az időt. Önállóan eszik és egy másik angyalnak, a gyógytornásznak hála, a mozgása annyit fejlődött, hogy az ágyba kapaszkodva tudja tartani, tolni magát, ezzel segít, amikor fordítjuk, mosdatjuk.

Mivel dolgozók vagyunk, napi nyolc órában gondozóra van szükségünk, aki felügyeli apukámat. A szakápoló ennyi időre megfizethetetlen, de a gondviselés mindig küld újabb angyalokat, akiknek pont ránk van szükségük: munkanélküli apuka, rokkantnyugdíjas néni. Ők már-már családtaggá váltak. Édesapám így rajtunk kívül mással is találkozik, kártyáznak, beszélgetnek, közben kétóránként forgatják, beviszik az ebédet.

Családi történelemkönyv

A beszélgetésekből született meg benne a vágy, hogy megírja az önéletrajzát. Hónapokig diktálta fejezetről fejezetre életének fontosabb eseményeit, a családi történeteket. Aztán a fejezetekhez fényképeket válogattunk és karácsonyra megszületett az ajándék, a családi képeskönyv, melyben nagyon sok történelmi és helytörténeti vonatkozás is van. Örömmel forgatják az unokák és édesapám szülővárosa, Szarvas helytörténeti kiadványában is megjelentetnek ezekből az írásokból. Közben mi is sokat változtunk. Jobban megéljük az együtt töltött pillanatokot, sok minden átértékelődik az életünkben és a leghetlenebb helyzetekben tapasztaljuk meg a gondviselés segítségét, valamint azt, hogy az angyalok itt élnek közöttünk.

Négy év telt el. A mennyei Atya szándékát nem firtatjuk, csak igyekszünk tenni az akaratát a jelen pillanatban. Most így és lehet, hogy holnap, egy új helyzetben máshogy. //

Rejtett aranyalmák

Önismeretünk fejlesztésébe érdemes belevágni, mert nemcsak személyiségünk árnyoldalait, hanem rejtett képességeinket is felfedezhetjük.

► Visy Petra //

Pszichológus, jelenleg iskolapszichológusként dolgozik egy budapesti középiskolában.

Ismerem magam, tudom, hogy így fogok tenni vagy úgy fogok érezni... – hangzik el gyakran a szánkából. És valóban, az önmagunkkal folytatott, évekig tartó, folyamatos együttélés idővel meghozza a gyümölcsét, hiszen a tapasztalt reakcióinkból, átélt megnyilvánulásainkból egyre pontosabban be tudjuk jósolni jövőbeni viselkedésünket. Önmagunkról alkotott képünknek ugyanakkor mindez csak egy apró szelete. Ismereteink ennél jóval összetettebbek.

Képzeld csak el, hogy személyiségünk egy fa, melyet születésünkkel elültetnek, és az évek során folyamatosan fejlődik, gazdagodik, növekszik, terebélyesedik. Ez a fa kezdetektől fogva termést hoz. A termései azok a tulajdonságok és jellemzők, amelyekkel születésünktől rendelkezünk. Eleinte ezeknek a terméseknek az idősebb fák adnak nevet, ízt és színt. Elmeséléseikből és visszajelzéseikből

tudja a fa, milyen termései vannak. Később igyekszik ezek mentén termést hozni, de színe és íze mindig változik, formálódik. Az erdő többi fája tovább gazdagítja terméseit, mindig eggyel többet aggat az ágaira, melyekből van, amit megtart, megőríz és nevelget, s van, amit a földre hullat. Az évek során a fa sokféle színű és formájú terméssel gazdagodik. Különlegessége és izgalma, hogy vannak termések, amelyek ismerősek számára: ismerete van színéről, ízéről, összetételéről és belsejéről is. Ezek között több olyan termés van, amely az erdő többi fája számára láthatatlan, ismeretlen. Ugyanakkor számtalan termés csüng az ágakon, amiről a fának nincs tudomása, viszont társai számára kristálytisztán látszik. Az idő múlásával a fa vastagabb kérget, hosszú, sűrű ágakat és gazdag lombkoronát növeszt, melyben könnyen elbújnak olyan

termések, amelyek sem a fa, sem a társai számára nem láthatók. Ilyenkor a vadhajtásokat érdemes ritkítani, a kérget kicsit lefejtetni, hiszen az éltető nap sugarára az addig árnyékkolt részeknek is szüksége lehet. Ahogy a fa nyitni kezdi ágait, egyre több és több termése válik láthatóvá saját, és majdan társai számára is. A legszebb példányok pedig arannyá változnak, és büszkén csüngnek az erős gyökereken álló fa ágain.

Önmagunk megismerése is valahogy így működik. Kezdetben a fontos személyek, elsősorban a szüleink visszajelzései segítenek önmagunk felfedezésében, később kortársaink árnyalják tovább a képet vagy éppen új jelzőkkel egészítik ki ismereteinket. Mindez összefonódik saját magunkról szerzett belső tapasztalatainkkal, meglátásainkkal. Vannak azonban személyiségünknek olyan részei, részletei, amelyek mások, vagy akár önmagunk számára sem ismertek. Saját személyiségünk boncolgatásának egyik alappillére a 'miért-ek' megválaszolása, mely kemény és olykor fájdalmas munka.

Önismeretünk fejlesztése fontos részét képezi életünknek, szinte halálunkig. A személyiségünk ugyanis – ha alapjaiban csak ritkán – részleteiben folyamatosan alakul, változik, így mindig lehetnek vakfoltok, melyek felfedezésre, megértésre várnak.

Életünk szerves részét képezi a hasonlítás: milyen a másik és milyen vagyok én? Hogy csinálja XY, és ehhez képest én jobban vagy rosszabbul csinálom? Hogy csinálhatnám jobban? Talán nem is gondolnánk, de önmagunk megismerését nagyban segíti a szépirodalom, a filmek világa, a művészetekben való elmerülés is: melyek azok a karakterek, szerepek, amelyek megfognak? Vajon miért éppen azok? Mi tetszik benne, és mi nem tetszik? Egy festmény milyen hatással van rám? Mit vált ki belőlem egy zenemű, milyen érzelm társul egy adott stílusú tánchoz?

Járjunk nyitott szemmel és füllel, merjünk kérdezni másoktól, merjünk kérdezni magunktól magunkról, merjünk tanulni egymástól, hiszen önmagunk megismerése olykor rögzös és kanyargós út, de érdekes, színes és egyben hasznos tapasztalat, mely hosszú távon aranyalmát terem. ///

Rend és érzések

► Elena Cardinali //

A mai kor jellemzője, hogy nagy hangsúlyt fektet az érzelmekre, és a rendet is ennek veti alá.

A renddel kapcsolatos döntéseket is sokszor az érzelmek uralják.

A keresztény világban, de már eredetileg a platóni vagy a sztoikus görög nevelési eszményben is azt adták tovább, azt tanácsolták a fiataloknak a renddel kapcsolatban, hogy az érzelmeket rendeljék alá az értelemnek. A biblikus lelkiségben pedig az érzelmek az igazságra való ráérzést, annak megsejtését jelentik.

A mai törékeny és szétaprózódott, mondhatni kaotikus kultúránkban azonban az érzelmek uralkodó alapelvvé váltak. Az érzelmek megnyilvánulásait tartjuk igaznak: „ezt érzem”, „nem ezt érzem”. Szó sincs róla, hogy eleve el kellene ítélnünk, vagy leértékelnünk az érzelmek sokszor elsöprő erejét, hiszen nagy szerepük van cselekedeteink irányításában, jövőnk formálásában. Az ösztönösen feltörő, nyers emóciók azonban még nem érett

ézelmek, többnyire nincsenek még kimunkálva a belülről fakadó szerep-tettel. A megézés jelez valamit, de nem jelent végérvényes döntést. Abban a társadalomban és kultúrában, amelyben élünk, a szakralitás szerepe nem szorult háttérbe, hanem inkább egy olyan álvallásosság formájában jelentkezik, amelyet Ferenc pápa dezodor-típusúnak nevez. Az érzelmek a meghatározók ugyanis a szakralitás tekintetében is. Az Istennel való kapcsolatunkat is az érzelmek határozzák meg. Fontos lenne megérteni, hogy az ember lelki életében milyen szerepe is van az erős érzelmeknek. Tagadhatatlan, hogy az érzelmek végigkísérik életünket, átjárják kapcsolatainkat, az egész valóság-hoz való viszonyunkat és hitünket is. Hiba lenne ezt alábecsülni vagy a rosszra hajló természetünkkel azonosítani. Inkább oda kell figyelnünk érzelmeinkre és összhangba hozni a renddel. Az érzelmeink nevelése az egyik legfontosabb feladatunk. Nem kerülhetnek ellentétbe a racionálisan is megalapozott erkölcsi cselekvéssel. Ha sikerül a felismert igazság szolgálatába állítani érzelmeinket, akkor hatalmas erőforrást jelenthetnek annak követésében és megvalósításában. ///

Fordította Szeles Ági
Forrás: CN

Varázsjáték

Egyszer volt, hol nem volt, Manóország kellős közepén, egy kicsi Manóvárosban élt két kis manótestvér, Panka és Szabi. Rettentően szomorúak voltak. Gubbasztottak a rengeteg játéuk között, mindet rég megunták már. Pedig nagyon szerettek játszani. Annyira, hogy kétségbe voltak esve, ha holmi tanulásra vagy oviba járásra kellett pazarolniuk a drága időt. Panka már iskolába járt, Szabi pedig óvodás volt, de egyáltalán nem szerették se az óvodát, se az iskolát. Szörnyű nehezen keltek fel reggelente, egymást lökdösték a szobában, mert hol ez tűnt el, hol amaz. Arra, hogy rendbe rakják a szobájukat, sose jutott idő. Mikor pedig délután hazaértek Panka mindig Szabit irigyelte, aki játszhat, míg neki házi feladatot kell csinálnia, Szabi viszont azért irigykedett Pankára, mert vele foglalkozott a Mama.

Egyik nap meghallották, hogy egy Bölcs érkezett a városukba, akiről az a hír járta, hogy mindenre tud megoldást. Elhatározták, hogy elmennek hozzá, és elpanaszolják neki bánatukat.

Mikor odaértek, a Bölcs meghallgatta őket, és így szólt:

– FigyeljeteK, gyerekek! Tudok egy játékot!

– Játékot? – kapták fel fejüket a kismanók.

– De ez egy kicsit nehéz játék...

– Nem baj, nem baj!

– Az iskolában, az óvodában, és még otthon is lehet játszani.

– Az a jó! Az a jó!

– Jól figyeljeteK, mert nem könnyű, koncentrálni kell, a szabály a következő: minden pillanatban ki kell találni, hogy minek örülne, aki éppen mellettetek, körülöttetek van. És ha kigondoltátok, ezt azonnal meg is kell tenni, méghozzá nem szomorúan és morogva...

A két manógyerek döbbenet hallgatta. Őszintén szólva egy kicsit izgalmasabbat vártak. A Bölcs látta rajtuk, mit gondolnak, ezért így folytatta:

– Ez egy varázsjáték, ki kell próbálni ahhoz, hogy elkezdjen működni a varázslat. Ha elkezdtéK, holnap visszajöheteK hozzám, és akkor adok nekteK hozzá három segítőt. Most pedig induljatok!

Mit volt mit tenni, kicsit csalódottan hazabandukoltak.

Teltek az órák, és szinte el is felejték mindenről.

Közeledett a lefekvés ideje. A Mama nagyon fáradtnak látszott. És ekkor... egy pillanatra... eszükbe jutottak a Bölcs szavai. Panka és Szabi összenéztek. Talán most ki lehetne próbálni a varázsjátékot. Gondolkodtak, és... gyorsan nekiláttak megágyazni. Amikor meglátták a Mama boldog arcát, akkor értették meg, miféle varázslat ez.

Panka másnap reggel elhatározta, hogy nem fogja bántani a testvérét, és döbbenet tapasztalta, hogy Szabi olyan aranyosan segít neki, mint máskor soha. Az iskolában is... lehet, hogy a varázslat hatására megváltoztak az osztálytársai?

És végül egy vidám kismókust, a neve DEJÓ,
ha elfelejtenétek, hogy ezt a játékot csak vidáman lehet
játszani, mert különben nem ér semmit.
- Köszönjük az ajándékokat, kedves Bölcs! - kiáltották
boldogan a manógyerekek, megölelgették, megsimogatták
az állatkákat, óvatosan betették őket a zsebükbe és
hazaindultak. A Bölcs mosolyogva integetett utánuk.
- Szabikám - mondta hazafelé Panka -, úgy örülök,
hogy ketten vagyunk, így tudunk egymásnak segíteni az
ötleteinkkel.
- Meg akkor is, ha egyikünk elfárad - válaszolta Szabi.

Így is lett. Panka és Szabi életében napról napra fantasztikus dolgok történtek... Az állatkák pedig hűen segítettek nekik, csak gondolni kellett rájuk, vagy kimondani a nevüket.

Másnap boldogan szaladtak vissza a Bölcshez, aki mosolyogva fogadta őket.

- Azért a játék nem ilyen egyszerű - mondta. - Néha nincs kedvünk játszani, vagy észre sem vesszük, hogy tehetnénk valamit. Máskor pedig hiába tettünk meg mindent, még csak boldog sem lett senki. Mintha nem működne a varázslat. De ez nem igaz. Ha játszunk, ott mindig történik varázslat. Csak néha titokban marad. De ettől lesz izgalmas a dolog.

Ezért ahogy tegnap megígértem... - emelte fel a karját, ahol azon nyomban ott termett három állatkölyök -, adok nektek három segítőtársat:

Egy apró éber kiskutyát, a neve MOSTIS, hogy el ne feledjétek, ezt a játékot minden pillanatban lehet játszani.

Egy picike fürge nyuszit, a neve UGROK, hogy emlékezzetek: nem a másakra kell várni, hanem nektek kell először ugrani.

Kedves gyerekek! Ha ti is szeretnétek kipróbálni a varázsjátékot, csak rajta! Aminek legjobban örültetek, írjátok meg nekünk, hogy mi is örülhessünk!

Hős a sivárságban

Dino Buzzati olasz író (1906–1972) legsikeresebb (és legjobb) regénye *A Tatárpusztá*. A hivatásos katonai életpálya kereteiben beszél az élet értelméről, céljáról, lehetséges beteljesítéséről. Meglehetősen pesszimistán, mégis elementárisan felrázóan. Életem egyik legnagyobb könyvélménye.

Giovanni Drogo főhadnagy első, és aztán egyetlen, végső állomáshelyére utazik, egy határszéli erődbe. Ő is, mint tisztársai, beosztottjai, belesüpped a hétköznapi monoton semmittevésbe, ahogy tétlenül várják a „nagy alkalmat”, a kívülről adódó csodát, ami megváltja őket, beteljesíti életüket. És Drogo, amikor meglódul mellette az idő, alszik az éjszakai őrsgben. Mendedákkal, vágyakkal áztatja magát, végül nyugdíjba kerül, és akkor jön el A Támadás. Lekészt mindent. Egyetlen hős van a tisztikarban, a beteg, katonának alkalmatlan Angustina főhadnagy, aki egy jelentéktelen járőrszolgálatban, az ellenséget gúnyolva a hófúvásban

egész éjjel a tábortűz mellett díszegegyruhában kártyázik, megfázik, meghal. Ő tett valamit, választott.

Az életünkben általában hiányzik a különleges vészhelyzet, a monoton hétköznapiok sivár hosszúságában kell élnünk, itt kell hősiessé helytállnunk. Nem a saját erőnkben, hanem Isten kegyelmében üdvözülhetünk. De kell

a mi beleegyezésünk, választásunk az igaz, de láthatatlan csodának a mindennapokban való felismerése, elfogadása. Ez a könyv megrendítő mondanivalója. //

Hortoványi Jenő

Ti vagytok a Föld sója

„Mikor a gyermek gyermek volt, ilyeneket kérdezett folyton: Miért vagyok én én, s miért nem te? Miért vagyok én itt és miért nem ott? Hogy kezdődött az idő és hol ér véget a tér? Életünk ezen a földön nem csupán egy álom?” – Bizonyára sokunknak ismerős ez a gondolat és a hozzá kapcsolódó „angyalos” jelenet Wim Wenders

Berlin felett az ég című filmjéből. Wenders a nyugatnémet újhullám tagjaként robbant be a köztudatba a hetvenes években és rögtön kitudt lírai, elmékedős filmjeivel. Gazdag pályafutása alatt forgatott zenés dokumentumfilmet a *Buena Vista Social Club*-ról, sorsdrámát a kietlen Texasban, életrajzi filmet a Skladanowsky-fivérekéről, vagy éppen videoklipet a népszerű U2 együttesrel. Tizenkét dokumentumfilmje közül a legfrissebb a világhírű braziliai

fotográfus Sebastião Salgado-ról és az általa rögzített, konzervált, fényképpé merevített világról szól. *A Föld sója* súlypontját egy fotómontázs adja, ami mintegy a film biblikus címválasztásának folytatásaként is értelmezhető. Ha az ember „a Föld sója”, mi végre a világban tapasztalható, egymásnak okozott szenvedés? Milyen jövő várhat ránk? Hogyan fonódik össze fájdalom és szépség? A Sebastião Salgado által készített és a Wim Wenders által 2014-ben filmvásznonra varázsolt képek felébresztenek, ébren tartanak, és nem hagynak nyugtot senkinek. Ahogy a sónak is meg kell őriznie erejét, ízét ahhoz, hogy elláthassa feladatát. //

Göbel Ágoston

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

Közösségi Filmklub az Új Város Központban
(1088 Budapest, Rákóczi út 29.)
2017. október 6. péntek, 19.00: *A Föld sója*

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány

1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.

11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,

Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 6 szám.

Egy példány ára: 600 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6–10. oldalon.

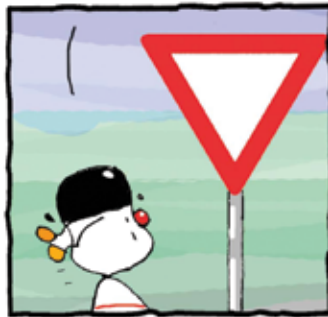
Alex Pardoe / Unsplash

Írta és rajzolta:

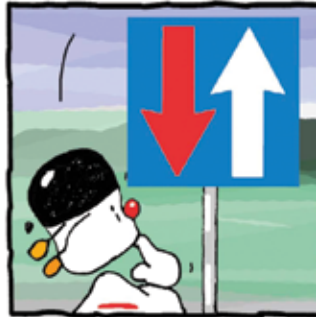
Walter Kostner

ÚTJELZŐK TANÉVKEZDÉSRE

ADD MEG AZ ELSŐBBSEGET!

MENJ AZ ÁRRAL SZEMBEN!

VAN FÉNY
AZ ALAGÚT VÉGÉN!

MENJ MINDIG ELŐRE!

SEGÍTSÉTEK EGYMÁST!

MINDEN AKADÁLY
EGY UGRÓDESZKA!

ÉPÍTSETEK HIDAKAT!

ÁRAMOLTASSUK A JAVAKAT!

MÉG EGY ILYEN TÁBLA
HIÁNYZOTT!

Kostner W.

JÓTÉKONYSÁGI KONCERT PAKISZTÁNI GYERMEKEKÉRT

Rendező: Új Város Alapítvány

Időpont: 2017. október 8. 16h
Helyszín: Szent Margit Gimnázium
(Bp. XI. ker. Villányi út 5-7)

A koncert fővédnöke:
Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége
védnöke:
dr. Beer Miklós váci megyéspüspök

Belépőjegyet nem árusítunk.

A koncert céljának elérése érdekében személyenként 3 000 Ft adományra lenne szükség.

Új Város Alapítvány, számlaszám: CIB 11103004-18041930-10000001, közlemény: Pakisztán.

A helyszínen is elfogadjuk az adományt.